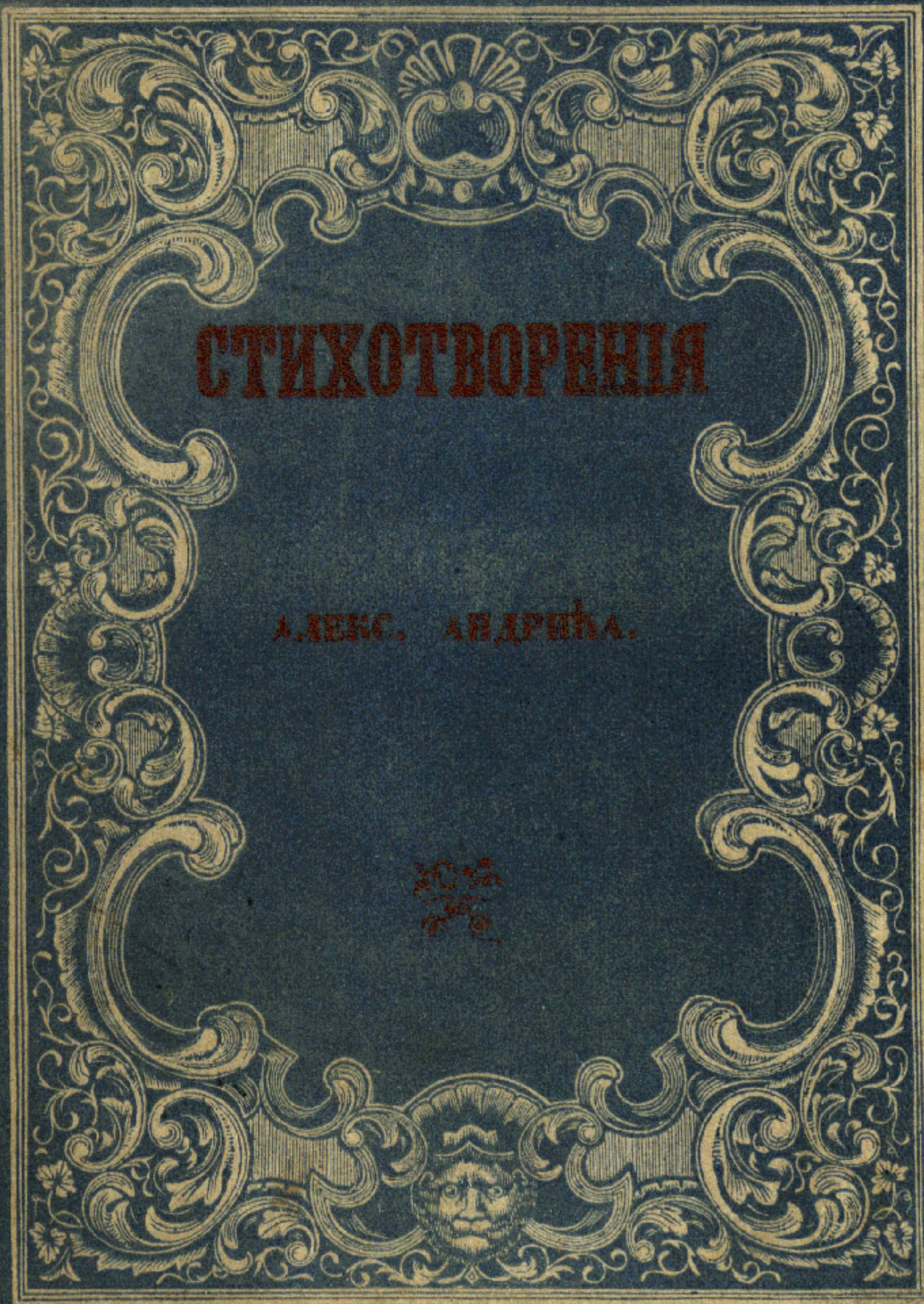

2502

СТИХОТВОРЕНІЯ

АЛЕКС. АНДРИЦА.

Receipt 36 / A. 1

~~Филол~~
Рис. № 38/1. 1

АЛЕКСАНДРА Андрића

ЦЕЛОКУПНА ДЕЛА.

1. часть.

СТИХОТВОРЕНІЯ.

У БЕОГРАДУ.

Књигопечатњомъ А. Андрића.

1863.

LIBRARY OF THE
MUSEUM OF NATURAL HISTORY
No. 67. 198256

НЪНОЙ СВЕТЛОСТИ

ЦРНОГОРСКОЙ КНЯГИНИ

ДАРИНКИ ПЕТРОВИЧЪ НЪРОШЪ

рођеной

КЪЗНИЦЪ,

узоритой и витежкой Србкини,

посвекуе дело ово са найдубльимъ страхопочитаниємъ

Сачинитель.

У В О Д Ъ.

ЗАКОНИ СТИХОТВОРСТВА.

Стихотворство или Поезія у ширемъ є смислу производъ узора, мати вештине, и цветъ знаности. Оно произлази изъ ствараюћегъ уображеня и чувствуюћегъ срца, кадъ съ нѣмѣ разумъ управля.

Предмети Стихотворства све су твари природе, спояваюће дѣйствителность са узоромъ, следователно є оно по Аристотелу умно подражаванѣ природе.

Предмети ови мораю быти красни, добри и истинити, следователно подчинѣни законима, коє Естетика и теоретична и практична Философія прописує.

Предмети ови чине на духъ човеческій различно упечатлѣнѣ, коє се у разлики форма представя. Форме песама могу дакле у обште безбройне быти, а што є Стихотвораць на нижемъ степену изображеня, то є и изражай мислій нѣговы и форма песама простія. Изъ овогъ извора произлази проста или народна Поезія, а правилна изражаваня чувства у полепшаномъ виду, къ чему є выше изображенѣ потребно, зове се висока или уметна Поезія.

У простой Поезіи появлюю се чувства по особенимъ народнимъ склоностима народа.

Найяче є природно чувство кодъ Срба чувство за любовь и славу, зато се и деле народне песме наше на любовне и юначке.

Любавне песме предпоставляю тая чувства и мекше нарави, зато се и налазе у Войводовини у великомъ количеству.

Юначке песме имаю за отечество своє понайвише горе, где слобода царствує, па зато се и певаю у Ерцеговини, Црной Гори, Босни и Срби.

Любавне песме имаю неограничене а юначке ограничене форме.

Юначке песме нашле су кодъ насъ изражай свой у потостопномъ трохею безъ слика. Збогъ ове простоте пева се врло лако у той форми, и зато имамо множество юначки песама. Ньюво гласоударенѣ музики подчинѣно, узрокъ є, што се тай видъ Стихотворенія нїє могао усавршенствовати. (Мицкевиѣ Vorl. über slav. Lit. u. Zust. 1. Band S. 212.) Гласоударенѣ то врло є еднозвучно, а тимъ се ограничава слобода приповеданя и могућность, ово поделпшати.

Еднозвучность юначки песама нашла є у тужной гусли слепаца наши верногъ пратиоца, но могле бы се баремъ гусле по речма Сиприяна Роберта (Slav. d. Türkei S. 52) вештиномъ усавршенствовати.

Слепци наши налице грчкимъ рапсодима, те певаю подобно овима приповедке о юначкимъ сбытіяма народа свогъ. Ове приповедке нису ништа друго него части великогъ Епоса србскогъ, па како годъ што Грци имаю Иліяду свою, тако бы и мы имати могли народный Епосъ Србіяду, али се за тай посао захтева великій поетичный духъ Симе Милутиновића. У овомъ смислу и на тай начинъ само можемо имати правый народный Епосъ, као образаць умотвора, кои народной Поезїи принадлежи.

У вышой Поезїи узима се за Епосъ *Ottava rima*

или осмина. У осмини су сачинјавали најславнии Стихотворци класичне Епосе, као н. п. Тассо, Камоенсъ, Шулце и пр.

Наука о Стихотворенію или Поетика, саждржава у себи законе за стихотворна сачињеня.

Закони ови односе се на унутрашній и спољашній строй стихова.

Унутрашній строй показуе Прозодика и Метрика, т. е. наука о дужини и краткости слогова у речи едной, а намештай и саставляѣ слогова у строфе, или ти спољашній строй, показуе Ритмика. Ове три части саждри Поетика.

Поетику покушавао е кодъ насъ са слабимъ успѣхомъ обработи Лука Миловановъ, болъ пакъ Іов. Суботићъ, узимаюћи призреѣ и на чисто народну Поезію.

Савршене и достаточне Поетике, која бы као учебна књига важити могла, за садъ немамо јошъ, него е морамо одъ будућности очекивати, докъ се различни образци Стихотворенія изобилно необделаю. Најболъ е и едино дело тога рода одъ Ђ. Малетића: Теорія Поезіе.

Образци ови стихотворенія налазе се к дѣ стары и новы народа. Кадъ се съ њима изближе упознамо, онда улазимо у предѣлъ високе или умѣтне Поезіе, која се на три рода разделюе: на лирскій, епійскій и драматичный родъ.

I. Лирско Стихотворство.

Овай родъ песама добыо е име свое одтудъ, што су стари Грци песме свое свиркомъ или лиромъ пратили. Главный е значай њиовъ, што Стихотворацъ срце свое отвара, саобштаваюћи осећаня своя у виду колико могуће савршеномъ, но по мери истине, топлине и дубљине колико могуће великой, како ће читатель или

слушатель иста или подобна чувства, у грудима своима да осети.

У колико се изражено чувствованъ едно одъ другога постенено разликує, у толико означую ови степени различна имена Стихотворенія, коя су слѣдуюћа:

1. Песма. 2. Ода. 3. Химна. 4. Дитирамбъ. 5. Рапсодія. 6. Елегія. 7. Хероида. 8. Сонетъ. 9. Мадригалъ. 10. Рондо. 11. Триолетъ. 12. Терцина. 13. Шестина. 14. Осмина. 15. Десетина. (Glosse). 16. Канцона. 17. Канціонъ. 18. Кантата. 19. Риторнелъ. 20. Газела. Мало има духова, кои ће све ове видове Стихотверенія обделати, еръ е природа умне дарове различно разделила, зато се и примечава да е н. п. Мушицкій најпревосходни у Оди, Гелертъ у религиозной песни, Петрарка у Сонету, Рикертъ и Хафисъ у Газели; Шилеръ и Гете у свакој врсти песама, еръ су они свеобшти геній.

Видећи сиромаштво србско у лирскомъ Стихотворству, я самъ покушавао систематично пресадити одъ свакогъ вида по еданъ цвѣтакъ у башту поезіе, да тако страній родъ србскимъ духомъ припитомимъ. Надамъ се да ћу тимъ начиномъ не само полъ выше или уметне поезіе разпространити, него и праваць дати сходанъ духу времена. На тай конаць описаћу овде теорию исты видова Стихотворенія, позиваюћи се на собствене примере у овомъ делу.

Младомъ Стихотворцу може ово дело, ако бы стихове сачинявао, одъ ползе бити, докъ се неизда србска Хрестоматія, садржаваюћа видове одъ сва три рода Стихотворенія, одъ своју досадашњи Стихотвораца наши, а кодъ остали читателя може бити да ће се пробудити поетична свестъ, те ће лакше поняти стихотворна дела, коя имаю цель и неотице забавити и поучити.

При теоретичномъ опису стихотворны видова упо-

треблѣне су слѣдуюће, за тай посао, валяне кнѣиге:
Poetischer Hausschatz des deutschen Volkes. Ein Buch für Schule u. Haus. Von Dr. O. L. B. Wolff. Leipzig 1839.

I. I. Eschenburg's Entwurf einer Theorie und Literatur der schönen Redekünste. Berlin 1836. 5. Aufl.

Aesthetisches Lexicon, von Ig. Jeitteles. Wien 1839.

1. Песма. Песма се дели на религіозну и светску песму.

Религіозна песма изражава: благодаренѣ или почитанѣ, удивленѣ, понизностъ, надежду и пр. у одношаю човека према Богу. Она узвышава нобожностъ у цркви и изванѣ цркве, и захтева по правилу лакъ и понятанѣ начинѣ писаня.

Овака е песма н. пр. она на првой страни: **Молитва Вишиѣмѣ.** Светска песма представля опредѣлительно чувство какво у естетичной форми, која е способна за певанѣ. Нѣнѣ е значай лакостъ, веселостъ, сладостъ, нѣжностъ, живостъ, природностъ и простота.

Овакве су песме на стр ч. 63. 68. 87. 122. и пр.

2. Ода. Ода се зове песма високогѣ полета. У Оди се изражаваю у ограниченой форми мисли о высокимѣ интересима човечества и тежиѣ за савршенствомѣ, зато захтева Ода найвеће одушевленѣ.

Ода се дели на религіозну, иройску и философску. Садѣ се као застарела форма редко обделава. Образацѣ Оде налази се у овой кнѣиги на стр. 15.

3. Химна. Химна е пододделенѣ Оде или песма найвышегѣ полета, съ томѣ разликомѣ, што се садѣ сликѣ употреблюе, когѣ стари народи нису познавали.

Химна слави Бога, божествена свойства и дела, и историчне догађае цркве.

Царѣ Давидѣ певао е найватреніе Химне.

4. Дитирамбѣ. Дитирамбѣ е быо кодѣ стары

Грка видъ Стихотворенія, у комъ се славила сладость вина. Захтева необузвано одушевленѣ и живость свою умны сила, но по строгомъ закону чистогъ вкуса. Кодъ насъ є непознатъ, него образаць може се наћи кодъ Шилера.

5. Рапсодія. Похваљує ка'но Ода и Химна єд-не и исте предмете съ томъ разликомъ, што строго не пази на єдинство и саюзъ у споляшньої форми, и што више описує светлу неже ли тавну страну предмета. Кодъ насъ такође непозната, а Немци имаю примере кодъ Шилера и Гетеа.

6. Елегія. Грчкій видъ Стихотворенія. Елегія захтева строго єдинство и точно изведенѣ мислїй. Нѣнѣ є гласъ жалостанѣ и трогателанѣ, кадъ се узме ограниченость людїй према Богу или дѣйствителность према узору, єрѣ чезне за непостижимъ предметомъ.

За Елегию є найприкладнїя форма ямбїйскїй стихъ одъ петъ стопа, или шестостопный трохей са мужкимъ и женскимъ сликомъ; но пева се и у осталимъ размерїяма.

Све су наше песме тако рећи Елегїє за изгублѣ-нимъ царствомъ.

Имамо єдну Елегию на Косовско полѣ одъ I. Суботића и Мушицкове славенске Елегїє у II. кнѣ. Стихотв. а овде види образаць на страни 120.

7. Хероида. Пододделенѣ Елегїє, кое є изна-шао Овидѣ. Наликъ є скоро сасвимъ на Елегию съ томъ разликомъ, што Стихотвораць неописує собствено чув-ство него подмеће мртво какво исторично лице, као да се оно жали другомъ каквомъ знаменитомъ лицу. Хероида є кодъ насъ необделана.

8. Сонетъ. Сонетъ є плодъ южногъ Стихотворства и єданѣ одъ најтежїй видова. У нѣму влада осећанѣ срца и размишлянѣ. За Сонетъ важе следуюћа правила:

1. Да изрази едну єдину али главну мисао, заузимаюћу уводомъ и развиткомъ цео просторъ Сонета.

2. Просторъ овай ограниченъ є на 14 врста одъ четири строфе; прве две строфе имаю 4 врсте, а друге две строфе свака по три врсте, коє имаю између себе сликъ.

3. У првој строфи треба да є уводъ мисли, у другој изясненъ, у трећој предуготовленъ а у четвртој заключенъ.

За Сонетъ најприкладни є ямбъ са женскимъ сликомъ.

Образацъ Сонета види на страни 28. 109 и 110.

9. Мадригалъ. Италянскій видъ Стихотворенія и значи толико, колико пастирска песма. Садржава шесть, највише дванаестъ врста и два, највише три слика. Служи за определително чувство и титранъ съ њимъ.

Образацъ налази се на страни 105.

10. Рондо. Францускій видъ Стихотворенія са два слика у тринаестъ врста. После осме и тринаесте врсте мора се почетакъ прве врсте да повтори. Єданъ сликъ повторава се петъ, а другій осамъ путій.

Образацъ налази се на страни 58.

11. Триолетъ. Овај видъ Стихотворенія састои се изъ осамъ врста, одъ коѣ се прва повторава у четвртој и седмој, а друга у осмој врсти. Слична звука само су два дозвољна за израженъ Триолета, коєга є садржай лакъ и допадљивъ.

Видъ Триолета у овој се књизи налази на стр. 104.

12. Терцина. Овај є видъ измислио Данте за озбиљне и таинственне предмете. Састои се изъ строфе одъ три ямбиска петостопна стиха, тако да средня врста дође између два слика, а у следуюћу строфу долази новъ сликъ. Последня строфа треба да се састои изъ четири врсте, где се четврта са другомъ сличе.

Примеръ такве песме може се видети на стран и 106

13. Шестина. Талиянскій видъ Стихотворенія, кои се састои изъ шесть строфа, свака одъ шесть врста, одъ чега и име носи. Главнѣйшій задатакъ є овогъ рода песама, да спроведе шесть произвольны речій на краю прве строфе у слѣдуюће строфе, но свагда у променѣномъ поредку. Напоследку мора ову песму заключити строфа една одъ три врсте. У првой врсти повтораваю се три речи до половине стиха, а три речи заузимаю остале врсте.

Кодъ насъ є овај родъ песама необделанъ.

14. Осмина. Осмина є такође талиянскій видъ Стихотворенія, састоећи се изъ осамъ петостопны ямбиски стихова, одъ коы се два слика три путъ повтораваю, а седму и осму врсту заключує двоврстанъ сликъ. Значай є осмине поносите тишина, течность и торжественно узвишенѣ, скопчано са нѣжностію и шаломъ.

Примеръ осмине види на страни 53. ове кнѣиге.

15. Десетина. Шпаньолскій видъ Стихотворенія. Има тай задатакъ, да у четири строфе одъ десегъ врста, толкує туђу строфу, коя се изъ четири врсте састои. Свака врста туђе строфе мора да се у последню врсту овы четири строфа смислено уплете. У оваквой строфи меняю се два, найвише три слика.

Покушай Десетине може се овде наћи на страни 115.

16. Канцона. Канцону су измислили провансалски Стихотворци а Талияни су є присвоили. Найсрећніє обделаю є Петрарка. Она се дели на строфе, свака строфа има три части, где се по своєвольно положеномъ правилу речи у прекрштеномъ виду сличу.

Брой врста у строфи зависи одъ волѣ Стихотворца, али се мора употребити ямбискій стихъ одъ седамъ и єданайстъ слогова. Значай є Канцоне тужанъ и размиш-

ляваюћій. Она стои у среди између смелости Оде и лакости еветске песме, изливаюћи речито буйность осећаня.

Примеръ србске Канцоне може се смотрити на страни 113.

17. Канціонъ. Шпаньолскій видъ Стихотворенія одъ три строфе, свака строфа има четири врсте. Прву строфу валя да обясне последнѣ две строфе одъ осамъ врста но на тай начинъ, да се сликови прве строфе на-последку повторе.

Образаць Канціона сачинѣнъ е на страни 105.

19. Кантата. Талиянскій видъ Стихотворенія, принадлежи по садржаю лирскомъ Стихотворству, по споляшнѣмъ строю пакъ драматичномъ роду.

Кантата е опредѣлена за свирку, па зато треба да се покори нѣнимъ законима. Састои се изъ три части: изъ рецитатива, аріе и хора.

У рецитативу мора Стихотвораць осећанѣ свое, кое е у аріи или хору изразио, да предуготови приповедкомъ едномъ или посмотренѣмъ.

У аріи мора онъ исто осећанѣ у строгой форми съ призрениемъ на единство, крепко и одсудно да изрази.

Двопевъ, тропевъ, квартетъ, петопевъ, аріозо и каватина, зову се само видови аріе.

Хоръ сабира сво осећанѣ, предуготовлѣно у рецитативу и аріи. Заклучаваюћій хоръ мора особыто да буде силанъ.

Као примеръ Кантате нека служи покушай на страни 23.

19. Газела. Перзискій видъ Стихотворенія, кой изражава единствомъ помисла любовъ, радость и уживанѣ живота. Састои се изъ 7—8, найвише изъ 14 вр-

ста. Прве две врсте имаю раванъ сликъ, кои се у слѣдующимъ врстама правилно повторава, и то у свакой другой врсти.

Две врсте сачиняваю строфу. Оконченъ слика у осталимъ врстама зависи одъ слободне волѣ Стихотворца, али мора задржати мужкій или женскій сликъ по првой строфи, слогомеріе пакъ зависи такође одъ слободне волѣ, али е болѣ, ако су слогови дугачки.

Место слика у првой врсти може се повторавати и окончаваюћа речъ.

У последной или предпоследной строфи мора Стихотвораць право или измишљно име свое, вешто да наведе. Газела има разновидны. Овде су слѣдующе примера ради сачинѣне:

1. Са окончаваюћомъ речи по строгомъ пропису на страни 121.

2. Са сликомъ на краю, види страну 119 и 143.

3. Са сликомъ на краю и съ єднимъ припевомъ, види Газелу на страни 46.

4. Са сликомъ на краю, єднимъ припевомъ у виду питаня и одговора, и међусобнимъ сликомъ у трећой врсти, види страну 117.

5. Са сликомъ на краю, окончаваюћомъ речи и сликомъ у трећой врсти безъ припева, види страну 118.

6. Са сликомъ у првой и трећой врсти, єднимъ припевомъ и три слика у второй врсти, као што е видети на страни 85.

7. Безъ слика но са припевомъ, страна 84.

20. Риторнелъ. Талиянскій видъ Стихотворенія за изражаванъ шальвы и дражестны, али и озбыльны осећаня реторичногъ или сатиричногъ садржая. Народна песма Талияна, особито у Риму. Састои се изъ три врсте. Прва врста има сликъ съ трећомъ; друга нема никаквогъ

слика. По римскомъ образцу призива се у првой врсти име каквогъ цвета.

Примеръ Риторнела може се видети на страни 107.

II. Епійско Стихотворство.

У епійской Поезїи приповеда се благороднимъ гласомъ какво сбытіе изъ живота, кое е одъ обштегъ човеческогъ, народногъ и верозаконогъ интереса.

Нѣни су видови следујући:

1. Басна. 2. Поетична приповедка 3. Легенда, 4. Романца и Балада. 5. Шальивый и озбиљный Епосъ.

Басна описуе приключеня у царству животиня, кадъ кадъ и у царству била и каменя съ особитимъ прирениемъ на люде и нѣова дела.

Поетична приповедка описуе едно едино дѣйство човека у шальивомъ или озбиљномъ виду и у слободной форми.

Легенда е пододеленъ поетичне приповедке, одъ кое се разликуе, што садржай свой узима изъ круга религије. Значенъ нѣно определіо е Хердеръ, по чему се приключеня светителя и мученика описую.

Романца и Балада сачинява средоточіе лирско-епійскогъ и драматичногъ Стихотворства, кое е найвише кодъ Шпаньолаца уобичаено. Описую борбе човека са судбиномъ, особито изъ старіегъ века, кадъ су владале сказке кодъ народа.

Озбиљный Епосъ описуе дела народногъ юнака у борби са судбиномъ.

Шальивый е Епосъ пародія озбиљногъ Епоса.

У овомъ роду Стихотворства за садъ смо врло оскудни.

Образацъ Балада налази се на страни 91 93. и 97

III. Драматично Стихотворство.

У драматичномъ Стихотворству представля се дѣйство више лица у борби са судбомъ, у озбиљномъ, шалливомъ, или жалостномъ, у говорномъ или певајућемъ виду, следователно разделуе се оно на следујуће видове:

1. Жалостно позоріе.
2. Весело позоріе.
3. Позоріе.
4. Игроспевъ.
5. Поетичный Разговоръ.

Образаць поетичногъ разговора, различногъ одъ драматичногъ двоговора, стои на страни 59 и 81.

Обширнии описъ теоріе горњи видова неспада овамо.

IV. Мешовито Стихотворство.

Осимъ горе назначены родова Стихотворства налази се јошъ еданъ, куда сви они видови принадлеже, кои се строго едномъ или другомъ роду приброити недаю, мешовито Стихотворство. Оно се разделуе на следујуће части:

1. Поучителный спевъ.
2. Спѣвописъ.
3. Епистола.
4. Еклога.
5. Идила.
6. Парабола.
7. Алегорія.
8. Парамита.
9. Сатира.
10. Епиграмъ.
11. Пародія.
11. Травестија.
13. Загонетка.
14. Логогрифъ.
15. Шарада.
16. Палиндромъ.
17. Анаграммъ.
18. Хомонимъ.

Овде се описую само они видови, одъ коы су образци сачинѣни; обширнии описъ овамо неспради.

Епиграмъ. Захтева највећу краткостъ и лакостъ изражая — у две врсте, одъ коы є прва Хексаметеръ а друга Пентаметеръ. У првој врсти находи се очекиванѣ а у другој решенѣ.

Примеръ стои на страни 141.

Загонетка. Позната игра разума у лепомъ поетичномъ виду, но кодъ насъ такође слабо или доста траляво обделана. Загонетка описуе свойства и знаке твари едне на противословный начинъ, изъ кога се решенѣмъ речи види да е описъ сагласанъ. Образацъ такве загонетке стои на страни 144.

Логогрифъ. Видъ загонетке, съ томъ разликомъ, што додаванѣмъ или одузимањемъ писмена у речи едной, друго што означуе. Види примере на страни 145.

Шарада. Шарада е видъ загонетке, означуюћа свойства твари по слоговиѣа упытне речи. Примеръ еданъ налази се на страни 145.

Палиндромъ. Палиндромъ зове се видъ загонетке, у којој речъ една, напредъ или натрагъ читана, едно и исто означуе или другій смисао дае. Образацъ показуе страна 146.

Анаграммъ. Ако премештаемъ писмена у речи едной нове загонетке произиђу, онда се зове тай видъ загонетке Анаграммъ.

Примеръ може се видети на страни 146.

Хомонимъ. Ако упытна речъ еданъ и истый звукъ, но различна смисла садржи, онда се зове тай видъ загонетке Хомонимъ.

Примеръ еданъ стои на страни 148.

САДРЖАЈ.

	страна
Молитва Вышнѣмъ	1
Цару Фердинанду	3
Цару Францу Јосифу на данъ долазка у Темишваръ	5
Цару Францу Јосифу на данъ рођеня 1853 г.	7
Цару Николи I. Павловићу	9
На данъ бракосачетанія Цара Франца Јосифа	11
Аранђелу у колевки (Архивойводи Рудолфу)	13
Архиепископу и Митрополиту Јосифу Раячићу	15
Стефану I. Войводи Србскомъ	19
Князу Србскомъ Милошу Обреновићу I. при повратку у Србию	21
Патриарху Јосифу I. при долазку у Темишваръ г. 1851	23
Архиепископу Аристацесу Азарии на данъ архиерейскогъ юбилеа	28
Епископу Евгению Јовановићу	29
Жалоспѣвъ на смртъ Княза Данила	31
Плачъ Срба и Србије надъ гробомъ Княза Милоша Обреновића	35
На смртъ кр. Советника Савве отъ Текеліе	39
Србска упомена Барону Метелу Ожеговићу Барлабашевачкомъ ц. к. дворскомъ Советнику	41
Јовану Добрану ц. к. дворскомъ Агенту	43
Јовану Штраусу сину	44
Јовану Суботићу	46
На гласъ смрти Якова Живановића	47

На данъ венчаня Георгія Стратимировића ц. к. Полковника	49
Василию Живковићу Пароху Панчевачкомъ	50
Венци Велебитске виле	51
Одпевъ едномъ младомъ Србину	53
Разстанакъ године	55
Едноме дипломату на ново лето	58
Борба станова за првенствомъ	59
Србинъ Србству	63
Югославенима	66
Србскій Геній двоглавоу орлу	68
Покретъ у мирно доба	69
Судба рода	70
Очекиванѣ	72
Подлостъ века	74
Степени храбрости	76
Погледъ на садашњостъ	77
Србска чезня	80
Милошевъ разстанакъ	81
Караѣорѣе по разстанку са Србиомъ г. 1813.	82
Србскомъ Генію	84
Путь къ слободи	85
Преображенный Србинъ	86
Войвођанка	87
Нѣгово Величество: народъ	88
Старомъ лету 1857	90
Бегунацъ у Фрушкой Гори	91
Миланъ и Милка	93
Просякъ и нѣгово псето	97
Гробъ и Ружа	99
Едина любавъ	100
Едина лепа	102
На женско око	103
Месець Май	104

Тріолетъ	104
На красоту	105
Канціонъ	105
Вера надежда и любовъ	106
Риторнели	107
Моѣ любви	109
Войвоѣанки Потисанки	110
Войвоѣанке помодарке	111
Любве чезня	113
Десетина	115
Несуѣеници	117
Песникъ тайно прославлѣной	118
Превареный любовникъ	119
Побеѣена мудрость	120
Све	121
Разне желѣ	122
Младиѣи на балови	123
Добре песме	125
Женитба по моди	126
Утекшій ужитакъ	128
Обсада Стихотворца	129
Надристихотворцу	131
Световидова даворія	132
Везанъ духъ	134
Спокоянъ животъ	136
Запись едномъ Словаку	137
Девойчица	138
Светъ	138
Изворъ песмица	139
Осветлѣни стихови за Царевъ дочекъ	139
Надписи	140
Утѣха Стихотворца	143
Загонетке: 1. Загонетка	144
2. Логогрифи и 3. Шарада	145
4. Палиндромъ и 5. Анаграммъ	146
6. Хомонимъ	148

СТИХОТВОРЕНІЯ.

САНКТ-ПЕТЕРБУРГ

Молитва Вышнѣмъ.

Свемогуѣй Душе света!
Кои створи просторъ, часъ,
И у нѣму светъ планета,
Люде, звери, црва, класъ;
Виновниче тайны моѣй,
Кои даде законъ, редъ;
Чуй Твогъ роба у самоѣи,
Како кличе стра'омъ бледъ!

Сва створеня Тебе славе,
И сведоче Твою власть.
Све одъ кедра па до траве,
Удивленя лѣе сласть.
Све да една любавъ веже,
Една правда сѣя свимъ;
Дай, и къ цельи той да теже,
Моѣ и волю народимъ.

У живота краткомъ Маю.
Дай да влада радость свудъ,
Некъ с' у нѣномъ моѣномъ баю,
Ведри свака скорѣна грудь.

Радость и планете креће,
 У етиру води плесъ.
 Радость радость гиба цвеће,
 Брегъ и долъ, реку, лесъ.

Кадъ на овомъ маломъ шару,
 Страсти дигну бесанъ рать,
 На у дивлѣмъ своѣ жару,
 Брата дави рођенъ братъ;
 Миръ и слога дай да влада,
 И трплѣня кроткѣй духъ.
 Паметъ страсти да надвлада,
 Ньойзи склони свагда слухъ.

Кадъ по Твојој святой вољи.
 Земный сврши течай свой.
 Пречишћени одъ зла, болыи
 Ускрснемо на знакъ Твој;
 Дай по правди и добротѣ,
 Којој нѣе нигда край,
 Свакој души у ништоти,
 Вечанъ животь, вечанъ рай.

Нѣговомъ Величеству

ЦАРУ ФЕРДИНАНДУ I.

на данъ рођеня 19. Априля 1846.

Ты кои носишь у рукама срећу,
 Любавь и милость за народе све;
 Радіе данасъ се Србину крећу,
 Ноге у итленомъ колу свомъ, гле!

Свагда е Србинь Те любіо верно,
 Юначки браніо Аустрискій домъ,
 Брани и данасъ и люби га смерно,
 Поздній потомакъ ће слѣдити том'.

Заслуге предкова множи ће свои,
 Србскій потомакъ за Аустрискій тронъ,
 Срећна се држати што га неброи,
 Къ своимъ земля где протиче Донъ.

Мотри и признае царско то око,
 Давши намъ права и законъ на даръ,
 Подъ њима диже се Србинь високо,
 Зато Ти шилъ нашъ „жисіо!“ жаръ.

Живіо! èljen! evviva! и lebe!
 Радостань данась є народа глась,
 Живіо! моле с' и Срби за Тебе,
 Живіо! Свевышній, услышай насъ!

На данъ

Обштенародногъ и среѣногъ долазка

Нѣговогъ Апостолскогъ Величества, Свепресветлѣйшегъ и Свемилостивѣйшегъ

ЦАРА АУСТРІЙСКОГЪ

и

Великогъ Войводе Сербіе :

Францъ Іосифа милостива,
Радость обшта прати свудъ;
А Србска *Му* любовъ жива,
Некъ презѣлно плѣни грудъ.
Царованѣ *Нѣг'во* дично —
Адріану есте слично.

* * *

Історія споминя'ће,
Отечеству шта е *Онъ*.
Србска верность свагда зна'ће
Избавляти царскій тронъ.
Фама труби *Нѣг'ву* славу,
А лаворъ *Му* краси главу.

* * *

Правда Нѣга окружава,
Редъ и законъ, данъ и ноѣь.
Величествомъ украшава,
Око Божіе Нѣг'ву моѣь.
Грація Му венаць віє,
А кодъ трона мудрость бдіє.

У Темишвару $\frac{2}{14}$ Юніа 1852.

За дань роженя
Ныоговог' Императорског' Апостолског' Величества

Ф р а н ц а І о с и ф а І.

⁶/₁₈ Августа 1853,

Славѣный Србѣмъ у Бечу.

Сви народи у ѣзици свои,
Славе данасъ *Твоей* роженя дань;
Па и србскій некъ се одѣкъ рон,
Изъ седишта *Твог'* у самостанъ.

Анѣо *Те* зато избавіо,
Да проводишь у радости дне,
Да народ'ма будешь свагда міо,
Ньи усрећишь по могућству све.

Вечный *Ти* є младомъ круну дао,
За виспрену и велику цель,
Штитомъ правде да бы против' стао,
И одбіо изъ потає стрель.

Северу си отворио недро,
Свакъ *Те* слави Германіє лугъ,
А Србина одбраіо штедро,
Па *Те* слави и славенскій югъ.

Слави Тебе Босна, Црна Гора,
И Србіє раздвоєне светъ,
Чуй молитве ньовога хора,
Как' у цркви свой подижу летъ:

Боже спаси Францз Іосифа Цара,
Умножи Му дне живота свог',
Некъ Га прати обшта любавь стара,
И бденіє вечногъ ока Твог'!

На данъ

Обштерадостногъ долазка у Олмицкїй станъ
Нѣговогъ Императорскогъ Величества

Николая I. Павловића

Богобоязливѣйшегъ

Императора и Самодржца свію Русса.

Славянскїй Царе! С' востока сунце!
Кога Францъ Юсифъ усрдно прїйма;
Прїйми одъ Срба радости венце,
Хвалу и любовъ заєдно съ нѣима!
Предъ Тобомъ слава плави с' к'о зора,
Радує с' Олмиць, югъ, Црна Гора!

Радую с' Теби народи свуда,
Узору силе, славе, доброте!
Мира, поредка, жельни и суда,
Кое имъ хидра запада оте.
Пресудомъ крста восточногъ пада,
Стоглавий нередъ, хаоса, ада!

Великій Царе! Вселенне свѣту!
 Кому се диви востокъ и западъ!
 Славянска круно, славянскій цвету!
 Кому с' у гробу диви и Арпадъ!
 Чимъ да *Ти* Србинъ одбрану плати?
 Србинъ сиромѣ крвь ће *Ти* дати!

Срдцемъ и душомъ Србинъ већъ кличе:
 Боже поживи *Николу* Цара!
Нѣгови дари цркве намъ диче,
Нѣгово злато цркве намъ ствара!
 Стамбулъ некъ стрепи — тугъ ће да падне,
Никола брани Христяне ядне! —

Славянскомъ Цару приличи слава,
 Дати Европи миръ и поредакъ;
 Славянскомъ роду вратити права,
 Коя е Геній разнео едакъ.
 Боже умудри Царъ *Николая*,
 Вечне *Му* даруй ружице *Мая*!

У Виенни 12. Септембра 1853. год.

На данъ

Пресвѣтлѣйшегъ бракосъчетанія Нѣговогъ ц. кралѣв.
апост. Величества

Цара Аустрійскогъ

Франца Іосифа І.

и

Нѣвогъ кралѣвскогъ Височества сіятелнѣйше
Принцесе

Елисавете Баерске.

Аустрія се данасъ накітила,
Са ружицамъ у раю избранимъ,
Са бисеромъ стостручно низанимъ,
И невеномъ, кой негує вила.
Лице іой се одъ радости смеши,
Ерѣ Францъ Іосифъ по невесту спеша.

Дивну мому изабрао Царе,
Елисавку изъ Баерскогъ дома.
Оди вило съ Авале и Кома,
Изъ Призрена и Србіє старе,
Гласъ Србіє дай и Црне Горе:
Добро дошла у Цареве дворе!

Добро дошла, Аустріє Царице;
 Да срећни *Ти* наступише данци!
 Некъ *Ти* лаки буду ружа ланци!
 Некъ *Те* прати радостъ до гробнице!
 Народима добра мати была —
 Францъ *Јосифа* любовомъ усрећила!

У Аустрији народи су многи;
 Ту ћешъ наћи умне Талијане,
 И Славена различите гране,
 Съ Маџарима, Немцима у слогѣ,
 Готови су за *Те* крвѣ да лию;
 А данасъ *Ти* ето венце вию.

Венце вию, сложно подвикую:
 Боже живи Цара и Царицу!
 Сяйно сунце и звезду даницу!
 Ты одклони одъ *Нѣ*и громъ, олюю,
 Даруй *Нѣ*има благе дне и срећу
 Некъ разплоче династию већу!

Аранђелу у колевки.

Иъг. царскомъ Высочеству, новорођеномъ Архивойводи

Рудолфу.

Сретный сине Хабсбургова дома!
Што увиди првый сунца зракъ!
Выше главе положена круна,
Око врата орденъ златна руна, —
Сниже ногу царованя знакъ!

Теби раванъ аиѣо Те чува,
Херувн Ти услађую санъ.
Родительма неизречно мию,
Много лета Пьима поживио,
Докъ не сване Твой деланя данъ.

У радости Родителя Светлы,
Участвую поданици сви,
Па и Срби, найвернїя грана,
Великога Войводе одбрана,
Радую се, што се роди Ты!

Слѣдуй стази Рудолфа бабайка,
И обнови Германїс моѣ,
А кадъ доѣшъ до неволъ люте,
Звезда славе некъ Ти каже путе,
Да незаѣшъ у певере поѣ.

Сретный сине Хабсбургова дома!
Когъ обяви сто и еданъ топъ.
Наслѣдниче отечества цела
С'єдпнѣна и преславны дела,
Прійми любавь и скиптара спопъ!

У Бечу ¹³/₁₈ Августа 1858.

Нѣговой Екселенціи
 Высокопреосвященѣйшемъ и Высокодостойнѣйшемъ
 Господину
 Архіепископу и Митрополиту
Іосифу Раячићу,
 ц. к. тайномъ Свѣтнику.

Загрни Музо размѣр'емъ алкайскимъ,
 У славу мужа веков'ма поноснегъ,
 И мами песму лири златной,
 Каквой е пеукъ іоштъ слабый певаць!

Изчисли дела коя е створио,
 Нашъ Архипастиръ *Іосифъ* отъ *Раячићъ*,
 И предай Кли. верной сестри,
 Нека ій поздномъ потомству србскомъ

На угледъ ставля; честь некъ се народна,
 Са *Нѣг'вомъ* честю множи и развіа,
 Избеж' текъ само празной ласки,
 Чему су научни многи Певци.

Прем' рођенъ Сремаць, прво се радуемъ,
 Што главу цркве послаше *Лучани*;
 Не пако увекъ Фрушка Гора,
 К'о Апенини што шилю Папе.

Иосифъ са делма роду се чудењемъ,
Отвара очи, пѣга да спознае,
Да изборъ цени — главу ѿркве —
Какву неима'у наши предци.

Онъ првый беше, кои е народну,
Одъ клеветника честь му потавиѣну,
Са медосладкимъ *Словомъ* прао,
Да се већъ невера рода мане.

Онъ првый беше, кои е народну,
Толико пута желю изјавиѣну,
У крунскомъ граду таблам' каз'о,
Да се већъ увиди нужда и ту.

Онъ њима верно народа заслуге,
Што Райѣ списа, зрцално представи;
Онъ смело каза, где насъ тишти,
Како за правце — милость наста!

Онъ своя права недаде рушити,
Већъ јавно рече, самъ да ће бринут' се,
Да слуге цркве друге стигну,
Истину народъ пакъ свуда сазна:

„Да Богъ есть духъ, а любовь му заповесть.“ *)
Тако ће само ланци невѣжества,
Што духъ ѿмъ срамно стежу, пасти,
Кое нетрпи ни Дервишъ самый.

*) Gott ist ein Geist, und Liebe sein Gebot. Raupach: Tasso's Tod.

То добро знаде *Ты* Архипастыру,
 Па како рече у дѣло приводишъ,
Ты семениште здавно жельно,
 Где ће и — надамъ се — храбра Лица,

Кое є беда самомъ *Ти* позната,
 Такође благодатиє науке
 Већ кадъ годъ чути. Помоћъ треба
 Онде текъ пружати, где є нема.

Некъ *Ти* и далъ, народа любимче,
 Слово се ори онде гди с' пристои,
 И роду свомъ издѣйствуй скоро
 Просвете сунце и царску помоћъ;

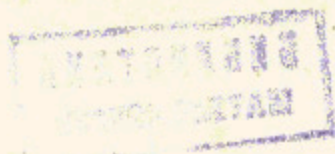
Безъ чега народъ — подобно польскоме
 Разтросенъ — нигда Британъ непостаде.
 С'единѣнъ треба Србъ да буде. —
 Умно єдинство некрати нико.

Где свой за свога гласъ явно диже се,
 Ту народъ мора лепше процветати,
 Онъ путь ће наћи къ слави, чести;
 Столетномъ дремежу башъ у пркосъ.

А где су дела, певци су готови,
 Да кадъ су добра, истинна, полезна
 У сладкимъ песмамъ споменъ дижу,
 Себи на радость, на почесть творцымъ.

А Ты пакъ муже, кои бы могао
 Ко Херманъ Франке *) добротворъ постати;
 За труде прійми ево хвалу,
 Докъ Ти потомство несплете венаць.

*) Hermann Franke, почео е са 4 тал. 16. грош. гласовитый домъ за сирочады у Халли, и друга благодѣтельна заведе-
 ния оснивати.

Нѣговой Светлости

С Т Е Ф А Н У І.

Войводи Србскомъ.

Вестниче среће, Ты Србства главо,
Кои намъ спѣшишь изъ землѣ туђе;
Добро намъ дош'о у доба право,
Гди врагъ намъ спрема станѣ іоштѣ хуђе.
Сложна Те воля воскресну ето,
Воскресну право нам' одузето!

Добро намъ дош'о у среду рода,
Съ прекраснимъ свойствомъ ума и тела.
Нова Те позва Србска слобода,
Оди продужи юначка дела:
Да славу србску множишь са Твоіомъ,
Кою си стек'о витешкимъ боіомъ.

Добро намъ дошо — чуйте вы стене!
Одзиве множи речи те вечно!
Стефанъ се ближи! светлостъ безъ сене!
Пролеће Србства! драгъ неизречно!
Появомъ Твоимъ устанакъ расте,
Срби да врага свогъ упропасте.

Доста е Србинъ бивао гонѣнъ
 Ёзика ради, имена, вере:
 Мораше бити єдномъ већъ тронѣнъ
 Изъ сна дубока, плоде да бере:
 Диже се Србинъ листомъ и иште
 Равность, слободу и Войводиште.

Войводо мудрый! къ цели насъ води,
 Къ примерной слоги, къ победы славной;
 Руши, тамани, сеци и боди
 Врага и плати дугъ судьби тавной:
 Деспота Ђорђа второга освети, —
 Лаворовъ венацъ самъ си оплети.

У Чуругу 12/24 Нов. 1848.

Поздравъ

Нѣговой Светлости, владаюћемъ Князу Србскомъ

Милошу Обреновићу I.

приликомъ повратка свога у Княжество Србию.

Запеваймо браћо сложно,
Одъ Балкана па до Саве,
Србской вољи све є можно,
Кадъ затруби труба славе,
Урра, урра, весело,
Милошъ иде на дело!

Ево нама србскогъ лава,
Ево снаге, србскій роде,
Душманима онъ є страва,
Србской браћи знакъ слободе,
Урра, урра, весело,
Душманима пресело!

Србска земля садъ што цвета,
Некъ *Милошу* каже хвала,
Доста беше дваестъ лета,
Безъ *Милоша* разны зала,
Урра, урра, весело,
Буди варошь и село!

Добро дошао избавниче,
 У средину браће своје,
 Безсмртна Те дѣла диче,
 Садъ уживай плоде Твоє:
 Урра, урра, весело.
 Сунце Т' никадъ несело!

У Бечу ¹³/₂₅ Януара 1859.

Нѣговой Светости

Господину

Патріярху Іосифу І.

с. к. тайномъ Советнику и Кавалеру гвоздене круне при по-
вратку изъ Беча и доласку у Темишварь 26. Юлія год. 1851.

(Кантата.)

Хоръ Войвођана.

Хитно браћо бер'те цвеће,
И одъ нѣга вѣйте сплетъ,
Већъ с' изъ Беча лађа креће,
На нѣой иде отаць светъ.

Отче светый, славопуный!
На Те чека младъ и старъ,
Ты намъ носишь мелемъ бунѣ,
Оди прими хвале жаръ!

Рецитативъ.

Оде! као Войвода у битку жестоку,
Оде као Обилићъ да опере честь.
Носећи у срдцу любавъ дубоку,
Према свомъ роду, когъ заслепи лестъ.

Клеветникъ тупи на *Нѣму* садъ зубе,
 Као сунце светла є тежня —
 Као сунце *Нѣгова* чезня!
 Неспоразумѣня значай свой губе,
 Добарь є *Юсифъ*, кротакъ и благъ,
 Жестокъ и силанъ, — знаде то врагъ!

Громко се орила *Нѣгова* речъ, —
 Мораше Войводство дати намъ Бечъ!
Юсифъ осуети сплетке Мацара,
 Постиди благородно Хорвата; —
 Неда се Србинъ да вара,
 Ни одъ свогъ брата.
 Постиди єдиноверногъ Влаха,
 Да нема одъ Србина страха:
 Равность, слобода некъ влада за све,
 То є, што с' народи свађаше пре.

Арія.

Благо роду кога краси,
 Добродѣтель мужа тогъ,
 Кой за узоръ узима си,
 Сяйна дела одъ истогъ.
 Тай у слави мора с'яти,
 И слободе стећи рай,
 Безсмертія венце брати,
 Да живота слади Май.

Рецитативъ.

Али где оштри и црвиѣтъ свой зубъ,
 Какъ поредка да сатре се стубъ,
 Где се савдини мрзость и злоба,
 Ту се ускорава народа падъ,
 Правеѣ' одъ слободногъ човека роба,
 Правеѣ' одъ земнога рая заръ адъ.
 Народъ слогомъ себи самъ
 Одъ слободе диже храмъ;
 Ал' у слоги држи нѣга,
 С' поля строгость, редъ и стега,
 Докъ любви кротка власть,
 Неуліе къ делма сласть.

Јосифъ — у таквима стварима седъ —
 Изведе Србство у законый редъ,
 Дослѣдно бранеѣи народна права,
 Саюзи с' њима се верности слава,
 Саюзи примеръ онъ човечанъ лепъ:
 Неуништень оста зароблѣный врагъ,
 Неосквернѣнь оста олтаръ му и прагъ!

Мацаръ е у томе влад'о к'о слепъ.
 Србинъ се поноси съ *Јосифомъ* радо,
 Своє е спасао несреѣно стадо —
Јосифъ е свакомъ у Войводству драгъ!

Квинтетъ.

1. Немаць.

Есть онъ, есть и мени драгъ,
Видимъ мой неверства трагъ.

2. Словакъ.

Братъ да брату жели зла,
Видимъ празанъ беше страхъ.

3. Бунѣваць.

Прости мени римске сне,
Да ми Србинъ веру тре.

4. Чивутинъ.

Ты одклони правде мачъ,
Ерѣ самъ кривъ за многій плачъ.

5. Мацаръ.

А одъ мене тужный гробъ,
Што є држанъ Србъ као робъ.

Сви.

Онда быт' же *Юсифъ* люблѣнь,
Онда клич'мо сви у гласъ:
Ніє народъ нашъ изгублѣнь,
Правда сія и за насъ!

Хоръ Войвођана.

Правда свакомъ ко е правъ,
 Быо Немаць, Мацаръ, Славъ,
 Само сложно руке даймо,
 И у колу запеваймо:
 Живъ намъ быо тай и здравъ,
 Кой у слогу сведе насъ!
 Слого ты му венаць плети,
 Кликни онда: „Овай красъ
 Прими одъ насъ отче светый!“

На данъ архиерейскогъ юбилеа

Высокопреосвещенѣйшегъ Господина

АРИСТАЦЕСА АЗАРІЄ

Архиепископа одъ Кесаріе,

великогъ Абата

Бечке конгрегаціе Мехитариста г. 1854.

Сонетъ за албумъ.

На данашнѣмъ знаменитомъ дану,
 На коемъ се братства желя срета,
 Да доживишъ Несторова лета,
 Чуй и Срба гласъ у самостану!

Подъ *Тобомъ* имъ лучъ просвете грану,
 Подъ *Тобомъ* имъ и Световидъ цвета,
 Подъ *Тобомъ* се диже црква света,
 Да победи крстъ Азіе страну.

Петдесетъ є лета одъ то лоба,
 Како служишъ Вечномъ на олтару,
 И христьянства разпростирешъ семе.

Толико *Му*, Боже, дай до гроба,
 Єрь є веранъ и теби и Цару,
 Некъ *Му* златанъ векъ іошъ краси теме!

Нѣговомъ Высокопреосвещенству,
Господину

Евгенію Іоанновнѣу,

Православномъ Епископу Карловачкомъ приликомъ капоницке ви-
зитаціе у Лики 22. Априла 1841.

Какво се позор'е представля оку?
Данасъ є цвеће у радостномъ скоку,
Горице шуме мелодичный гласъ.
Лица се віє у сребрномъ току,
Гигантско кити Велебитъ си тело,
Погледе баца на Канеле чело,
Природе горди се умилный красъ!

И са Велебита кликну нам' Вила,
На ноге, Личани, срећа вамъ была!
Евгеній управля къ вама свой ходъ.
Србину правоме, Музама мила,
Цркве и рода свогъ радость и дика,
Съ киме се поноси срећна садъ Лица,
Поздравъ *Му* нос'те и најлепшій плодъ!

Све што є отмѣно, све што є драго,
Нос'те, о носите, быт' ће му благо,
Штедромъ пастиру, о нос'те *Му* све!
Данасъ покажи се любви снаго,
Ако сте достойни таквогъ пастира,
Личкоме Србину радость некъ дира,
Внутреность природы равно там', гле!

Таковогъ позива волшебство твори,
 Празни да осташе Личана двори —
 Къ Евген'ю одважи нѣовъ се летъ.
 На скоро затимъ їй брига пакъ мори,
 Како да испуне Вилину волю:
 Кои су найбільи дари у полю?
 Строго да несуди сръбскій имъ светъ.

Злато и сребро и бисеръ — то неће,
 Лаворовъ венаць — тай кити га веће,
 Неимамо никаквий достојанъ даръ.
 Срдца некъ буду намъ невино цвеће!
 Одъ тога цвећа некъ венаць се віє —
 Лепшега плода у Лики већъ ніє —
 Прими га отче и любви жаръ!

Жалоспевъ на смръть Нѣгове Светлости

КНЯЗА ДАНИЛА І.

Родио се 13. Мая 1816. † 1 Августа. 1860. год.

Геній рода сакри лице твоє,
Одъ срамнога и гнуснога дела,
Уби данасъ изъ потає стрела,
Дику рода — ой жалости мое!

Ой Данило, дико рода,
Каква тебе снађе кобъ,
Да *Ти* Србинъ као увода
Туђег' рода, спреми гробъ.?

Заръ до тога заблуђеня,
Дотерао є Србинъ братъ,
Безъ народногъ осуђеня,
Быти судаць самозват'?

Єданъ човекъ заръ да реши
Целогъ дода судбу сву,
Безчувствено сме л' да греши,
Да излаже землю злу?

Юштѣ паклено семе влада,
 Вукашина примерѣ худѣ,
 Кой Уроша уби млада,
 И потомству зледи грудѣ.

До сада є Црна Гора,
 Задавала врагу ядѣ,
 А садѣ раѣа подлогѣ створа,
 Кой решава Княжевѣ падѣ.

Проклетѣ быо Црногорацѣ,
 Кой издає Княжевѣ домѣ,
 Когѣ заслепи власть ил' новацѣ,
 Тог' некѣ бїє сѣ неба громѣ.

Може л' быти боля душа,
 Што любляше србскїй родѣ;
 Одѣ Данила у средѣ тмуша,
 Убїо ий плавый сводѣ!

Непобеѣенѣ быт' у бою,
 Множіо є србску моћѣ;
 Да се браѣа єдномѣ спою,
 Борїо се данѣ и ноћѣ.

Просвета га оплакує,
 Трошећ' на ню многїй дарѣ,
 Цркве, школе обдарує,
 Више него где — кой Царѣ.

Благъ и кротакъ према благомъ,
 По закону правъ и строгъ,
 Казнію є зле са снагомъ,
 Нештедећи никогъ свогъ.

Неброєне сплетке знаде,
 Савладати свагда онъ,
 И грамзитель многій паде,
 Отимаюћ' нѣговъ тронъ.

Имао є свойства врла,
 Ал' ій незна іоште светъ,
 Сада грли земля прла,
 Владателя дичный цветъ.

Мируй Княже садъ у гробу,
 Безсмртанъ є споменъ Твой,
 Зракъ слободе свиће робу,
 Граова га даде бой.

Хиљадама тебе славе,
 Спомињу ти блаженъ трагъ,
 Єрь си спас'о нѣине главе
 Одъ освете, свакій прагъ.

А сада Те зрномъ біє,
 Црне Горе црний синъ,
 Те крозь вражке чароліє,
 Изванъ землѣ паде кринь.

*

Геній рода сакри лице твоє,
 Одъ срамнога и гнуснога дела,
 Прийми на се грехъ народа цела,
 Добротворе што убія своє!

У Београду 7. Августа 1860 год.

Плачь Срба и Србіе
надъ гробомъ светлогъ владаюћегъ Княза

МИЛОША ОБРЕНОВИЋА I.

Умершегъ на Крстовъ данъ 14. Сеп. 1860.

Часный крсте — спаси насъ,
На печальный звона гласъ:
Србіе се сконча Спась!

*

Князь Милоше, сунце ярко,
Зашт' остави земный сая?
Грозна ли си и ты Парко,
Што убрзи жићу край.

Текъ што дође међу свое,
Међ' утѣшень србскій светъ,
Створи свуда милопоє,
Сву Србію осу цветъ.

Мислю си одморъ наћи,
Подъ бременомъ сана Твогъ,
А сада Те узе браћи,
И одазва къ себи Богъ.

Ту Те чека райска мазда,
 Ту Те чека звезда дворъ,
 За коима с' чезнуо вазда —
 Ту Те чека деце сборъ.

Любица Те Миланъ зове,
 Дочекуе Т' њина сѣнь,
 Савка, Јованъ, Евремъ гове,
 Окружава престољ њѣнь.

А Србѣ тужни сини,
 Плакую отца свогъ,
 Кукајући у црини,
 Што имъ неста славе рогъ.

Изчезну имъ звезда славе,
 Крепка воля, снага, моћь,
 Сръ су Твоѣ мишце здраве,
 Разагнале робства ноћь.

Подъ Твоимъ су грбомъ знали,
 Воєвати Србљи сви,
 Пожаревацъ, Чачакъ хвали,
 Што избави одъ зла њи.

Жали ће Те Србство цело,
 Кадъ зачуе тужный гласъ,
 Да є мртво сада тѣло —
 Да є мртавь србскій Спасъ.

Исторія нека пише,
 И разбира свакій чинъ,
 Садъ већъ нема Тебе више,
 И жели Те србскій синъ.

Редка беше Твоя снага,
 Редка мудрость, редка свестъ,
 Ньомъ порази свакогъ врага,
 Опра роду лице, честь.

Србія Те отцемъ зваше,
 Ёрь показа свету зарь,
 Ніє лоше што є наше,
 Докъ насъ држи слоге чарь.

А слога є съ Тобомъ цвала,
 Тай слободе верный другъ,
 Ако намъ є слава пала,
 Ты іой врати опеть кругъ.

Душманима Ты си быо,
 Страхъ и трепеть, гроза, адъ,
 А Србљима свагда міо,
 Ёрь воскресну ньіовъ падъ.

Садъ ироя нека кости,
 Прими у се тамный гробъ,
 Нека живомъ свакомъ прости,
 За незгодну какву кобъ.

Вечный покой съ нима буди,
 Вел'я туга роду *Твомъ*,
 Башь га удесъ гони худый,
 Што сманюе Княжевь домъ.

Миръ и покой ербскомъ лаву,
 Миръ, утѣха земли свой,
 Млађій оста, тражит' славу,
 Одржи га Боже мой!

*
 Часный крсте спаси насъ,
 Воскресе намъ новый Спасъ,
 М и х а и л о рода гласъ!

У Београду 14. Септ. у поноћи.

На смръть
 Найвећегъ родолюбца, Высокородногъ Господина,

САВВЕ ОТЬ ТЕКЕЛІЄ,

Кр. Советника, и златне надпетие Кавалира.

Тко є Србинъ нека рони,
 Горке сузе са мноми садъ,
 Са высине єрбо звони,
 Звоно Србству Савинъ падъ,
 Савва паде жертвомъ Парки,
 Родолюбаць редкій, жаркій, —
 Рон'те очи срдца ядъ!

Тко ће сада Теби равно,
 Подизати Музам' домъ,
 Тко ће сада моћи славно,
 Управляти съ Матицомъ?
 Ахъ већ неће таквогъ бити,
 Тко ће Тебе заступити,
 Отаць бити роду свомъ.

Єдно сунце само сія,
 Коє греє землѣ шаръ,
 Єданъ єсть и Текелія,
 Доброчинства бывшій Царъ.

Єдна беше роду глава,
Єданъ єданъ само *Савва* —
Єданъ ком' небеше парь!

Уцвилъный сада стои.
На *Твомъ* гробу сръбскій снъ.
Признателно *Твоѣ* онъ брѣи,
Благородный свакій чинъ,
И са тугомъ мора реѣи,
Да ѣе смрти свакъ подлеѣи,
Ка'но ножу виткій кринъ.

Али залудъ наша тужба,
Наѣе л' животъ свой веѣъ край.
Точна єсть у Парке служба —
Тадъ у пакао или рай.
Изгублѣногъ више неѣе,
Натрагъ дати нико веѣе,
Нити чудо нити бай.

Зато боль некъ стежу груди,
Па некъ сложно рекну сви:
Црна земльо лака буди,
Вечно *Савви Текельи!*
Єдно само завештаймо,
Савви речъ на гробу даймо:
Быти у свем' као *Ты!*

Србска успомена

Пресветломъ Господину Барону ц. к. дворскомъ Советнику, ц. к. врховнога Суда Приседнику, витезу ц. к. Леополдовога реда, хорватскому Властелину:

Место злата и драгога каменя,
Ево песме непорочне виле,
Та некъ стои край царскога знамени,
Едномъ сину отачбине миле,
Любавь, верность чула се до Цара,
Узвысила заръ племића стара.

Ой витеже *Ожеговићъ* дичный!
Жезлоношо аустрійскому двору!
Елинима родолюбe сличный!
Громовниче на Пожунскомъ сбору!
Одъ старина Турске победниче!
Вере римске крепкій заступниче!
Име *Твое* быт' не неугасно
Цесарь *Те* є наградио красно,
Узвысіо Барономъ преясно!

Благо роду, кой *Те* своимъ зове,
А Цесару, кой се съ *Тобомъ* служи,
Разумъ бистрый обоици гове,
Любкимъ чувствомъ, кадъ се съ нѣмe сдружи.
Астреа *Те* любимцемъ назвала,

Бановина у веће позвала,
 Алемъ камень воене границе,
 Што утѣши многе удовице!
 Ево *Т* малый одъ мене поменакъ,
 Врлине *Те Беломъ* прославише,
 Анѣо *Ти* чувао споменакъ --
 Чести, славе, іоштъ достао више,
 Крепакъ быо — іоштъ много година,
 Одбраніо — многогъ славскогъ сина,
 Метелъ быо — противъ душманина!

Высокоблагородномъ Господину
І О В А Н У Д О Б Р А Н У,

Ц. К. придворномъ Агенту у Бечу.

Добрый Добране, праведный, благій,
 Отличный муже, Србльима драгій!
 Скромно Те Муза поздравля моя,
 Ёрь су іой дела позната Твоя.

Прво *Ти* дело — беше за Цара,
 Да се одржи држава стара.
 Зато се дичишь заслуге крстомъ:
 Тако и треба значаю чврстомъ!

Друго *Ти* дело — была за веру,
 Ревность за цркву прелази меру
 Обычне любве. Архипастири,
 Знаю как' цркве право се шири!

Треће *Ти* дело — Световидъ слави,
 Што му придоби приступъ любви,
 Онде гди треба заштиту права,
 Да се за народъ преображава.

Да си ми срећанъ подпоро рода!
 Нека Те чува Вечный са свода!
 Любави србске примао знаке,
 Достоявъ Ты си любви сваке!

ІОВАНУ ШТРАУСУ СИНУ.

(Споменъ за сръбске концерте.)

Какви гласи тамо зуе,
 И веселе сръску грудь?
 Да л' се Виле одзивъ чуе,
 Кадъ іой дође шале ђудъ?
 Есть, о есть то сръбска Вила,
 Коя с' явля изъ кадрила,
 Коя плени,
 Свакогъ кой вештину цени,
 Свакогъ кой се песмомъ слади;
 Но то младый,
 Штраусъ намъ ствара, божественый!

Теби Бози способъ даше,
 Узвысити свирке чаръ,
 И ньомъ любко песме наше,
 Изразити сласть и жаръ.
 Ты прослави сръбско име,
 Да и Србу место зиме,
 Већъ пролеће,
 И съ ньимъ славе дође цвеће;
 Да и Србу зора сійне,
 Одъ вештине,
 У ньой тражећ' изворъ среће.

Некъ Орфея диже фама,
 И велича нѣговъ гласъ:
 „Сложне свирке“ снага сама,
 Штраусу дає палме красъ.
 Онъ изводи мелодіє,
 Какве Орфей саняо ніє,
 Милопойне,
 Духомъ кротке, живе, бойне;
 А Србинъ му зато жели,
 Духъ веселый,
 И живота дне безбройне!

Іовану Суботићу.

(Газела.)

Пријатељу кои горишъ Ты за србскій родъ!
 Знадемъ како с' дично боришъ Ты за србскій родъ!
 „Србинъ“ песма и „Србкиња“, друга умна дела,
 То ми кажу и да творишъ Ты за србскій родъ!
 Добра воля — силе слабе, могу л' више рећи?
 Већ да с' красно „Лиромъ“ оришъ Ты за србскій
 родъ!

Прадедова име бранишъ верно настоѣћи,
 Илиръ — име да оборишъ Ты за србскій родъ!
 Прости, да Ты — невешть лири — дальный поз-
 дравъ шилъмъ,

Тебы, кои съ Музамъ сборишъ Ты за србскій родъ!
 Тако само быт' не можно нами процветанъ,
 Свакомъ чувство кадъ отворишъ Ты за србскій родъ!
 Такве само — деломъ духомъ, — Срблѣ Ан-
 дросъ жели,
 Еръ противнимъ нѣга моришъ Ты за србскій родъ!

На гласъ смрти

Доктора Якова Живановића,

Предсѣдателя I. класе Окр. Суда Крагуевачкогъ

† 9. Августа 1861 год. у Београду.

Да, кадъ умре мужъ знаменитъ,
Пріятеля тадъ се позна рой.
И ты беше столпъ каменитъ,
Кадъ є Србство било страханъ бой!

Пратило Те мое око,
Кадъ узъ светогъ старца седе Ты,
И савете ка'но соко
Дипломата, бистро жубори.

Єзыкъ рода, србску кнѣигу,
Нѣговаше Твое любве жаръ.
Водио си свагда тежку бригу,
Подъ Милошемъ іоштъ за србску стваръ.

Садъ дочека нову еру,
Гди Милошевъ жезломъ влада синъ,
И кадъ други плодъ Твогъ труда беру,
Ты подлеже смрти ка'но кринъ.

Вечна штета, што *Те* неста,
 Те у райскій пресели се дворъ
 Редки людій судба честа, —
 Да с' непризна за живота створъ.

Тихо чекай muže вредный,
 Да се и *Твоей* заръ уважи радъ,
 На гробу *Ты* Србинъ чедный
 Вечна память, кличе, миръ и ладъ!

У Београду 9. Августа, поћу.

АКРОСТИХЪ

на данъ венчаня високоблагородногъ

Г. Георгія Стратимировића,

п. в. Полковника

са високоблагородномъ Господичномъ:

Албина є духа виспренога,
Депотица дражестнога вида,
Бела лица, румена одъ стида,
Ибожица-стаса вилинога.
Невеста є-нѣжанъ цвѣтъ дубраве.
А женикъ їой-лавъ одъ „Будисаве.“

Буди срећанъ съ невестомъ витеже!
Близіюмъ любви уживао.
Край порода, што 'но срца веже!

У Бечу 28. Априла 1854.

ВАСИЛІЮ ЖИВКОВИЋУ,

Пароху Панчевачкомъ,
Стихотворцу Србскомъ,
на данъ инсталацие 17. Фебр. 1846.

Слава Теби, Боже нашъ! —
Сви воспоймо данасъ радо, —
Ерѣ пастира дати знашъ,
Каквогъ давно жели стадо;
Василія даде намъ,
Кой садъ краси светый храмъ.

Дай да буде пастиръ благъ —
Миръ и любовъ проповеда; —
У томъ слѣди Христовъ трагъ,
К'о што вера заповеда:
Мудрость дай *Му*, моли с' родъ,
За превеликъ къ цѣльи ходъ.

Узъ свакъ коракъ благословъ,
Даруй *Нѣму*, Отче света;
Пре негъ нађе животъ новъ,
Множи пакъ *Му* земна лета:
Живковићу, да си живъ!
Богъ *Ти* быо милостивъ!

Венци Велебитске Виле.

Полетила Велебитска Вила,
 На Авалу сестру да посети,
 Одъ коє ю судба разставила,
 Има више одъ триста година.
 Лепе даре носи сестри драгой,
 Лепе даре три лаврова венца,
 Кои тамо поредъ мора расту.
 Еданъ венацъ трепти іой на глави,
 Друга оба у рукама носи.
 Зачуди се Вила Авалкиня,
 Кадъ угледа сестру загоркиню;
 Срѣ іой сестре редко долазише,
 Да обиђу стару домовину,
 Па се тако јдне одтуђише!
 Поздравля є Велебитска Вила:
 „Богъ помог’о са Авале Вило!
 „Ево самъ ти дошла у посету,
 „И донела три малена дара,
 „Да наградишъ ты заслугу праву.“
 Прима Вила са Авале даре;
 Дуго мисли, коме да ій даде,
 Одъ толики србски витезова,
 Кои земљу србску избавише,
 Одъ зла грдна столетнога ига,
 Коє срамно духъ и тѣло стеже.
 Дуго мисли, коме да ій даде,

Одъ толики сръбски соколова,
Кои іоште давногъ навичая,
Сећаю се верно и споминю,
У песмама загоркииъ Виле.

Кои венацъ скида съ нѣне главе,
Онай меће на достојну главу :
Александра Карађорђевића,
Тымъ да венча ускрспуту правду.
Кои венацъ прима изъ деснице.
Онай меће на достојну главу,
Аврамову, која мудро мисли,
Да усрећи землю поноситу.
Кои прима изъ ліеве руке,
Онай меће на достојну главу :
На *Вучића,* сръбекога Войводе,
Кои е юнакъ надъ многимъ юнакомъ.

Кадъ то виде Велебитска Вила,
То се поїзи право учишло,
Што е' увенча *правди, мудрость, храбрость,*
Собомъ носеѣ въздравъ Авалкииъ,
За юнаке горюетасне Личке,
Да ће доћи нѣма у носету,
И доети изъ Србіе даре :
Кадъ е' попови што е разетављно
Кадъ ножъ Душанъ свои развалине !

Одпѣвъ єдномъ шлагомъ Србину.

Ой, Пієриде, чуйте молбе мое,
 За спевъ ми дайте смелый видъ и гласъ,
 Да кадъ предъ Србствомъ Србинъ Србу повъ,
 И одпевъ слади, слушательи, васъ.
 Већъ млади Срби младе песме строе,
 У ньима хвалећ' духа мога красъ:
 Но кадъ ми садъ већъ венаць славе плету,
 То савршенства баръ да тражимъ мету.

Изъ Србіє, где беяхъ нек'да и я,
 Где садъ слобода диже къ небу летъ,
 Крозь свою вредность коя славомъ сія,
 И коіой цвета сталне среће цветъ;
 Изъ Србіє, где баніянъ већъ клія,
 Да спреми ладъ за цео србскій светъ:
 Изъ Србіє ми стиже поздравъ првый —
 Па одпоздравъ и самъ у перо врви!

Непрезри дакле, певче, изливъ грудій,
 Но поздрави ми тамо србскій родъ,
 Некъ отечество брани одъ злы людій,
 Да небы збогъ ныи было Ерисъ плодъ.
 А ты на гусламъ сѣйна дела гуди,
 И тако крчи путь за Генійнъ ходъ:

Єрь што за Србство цео светъ іошъ знаде,
Том' єсу поводъ гусле и баладе.

Некъ христіянскій духъ му дела прати;
Мануфактурма дайте найпре створъ,
Єрь чрезъ нѣи само земљоделство цвати,
За трговину отвара се шоръ.
То троединство сагласно ће дати,
Да съ душногъ ока роду спадне флоръ;
А да є желя ова моя чиста,
То читай Крауза, *) читай славногъ Листа. **)

За Србъ-Войнике рођене ми майке,
Такође буди поздравъ срца могъ,
Да противъ тогъ, што Срблѣ делу шайке,
(У духу єдни!) сећаю се свогъ.
А Тебы, Певче, праштамъ оне байке,
Где Србъ-Омиромъ Твой ме зове слогъ;
Єрь не'стижанъ є Омиръ — грчкій слепецъ —
Спрамъ когъ є србскій слепецъ и я — тепецъ.

*) Das christliche Staatsprincip von Anton Edl. v. Krauss. Wien. 1842. 2. Aufl.

**) Das nat. System der polit. Oekonomie von Dr. Friedrich List Stuttgart und Tübingen. 1842. 2. Aufl.

Разстанахъ године.

(Прологъ).

(Чимъ се завеса дигне, изиђе Управитель съ едне, а Богиня мира съ друге стране. Острагъ видити е мртвачкй сандукъ съ прозрчимъ надписомъ „1847“ а подписомъ „почивай тихо.“ Жалостни гласови свирке умукну.)

Управитель.

Ко си ты о непозната дѣво,
Какво добро носи появъ твой?
Сви те радо гледе десно, лево,
У одеѣи твоіой невиной.

Богиня.

Посланица мира, са висина
Сиѣо доле и доносимъ вестъ,
Да у борби нарави старина,
Новомъ духу дае владе честь.

(Показуюѣи на сандукъ.)

Гледай тамо, ако желишь знати:
Старо лето сврши течай свой!
У мртвачкй сандукъ нѣга спрати,
Законъ часа и природе бой.
У вечность се ето онай сели.

Гвозденъ скиптаръ што є носію,
 Многе смртне онъ ти сневесели;
 Збогъ нѣг' многій єсть и просію,
 Многогъ нема когъ є юче было:
 Отаць, мати, сестра, братъ и сынъ.
 Прими земля у тлѣнія крило,
 А то беше нѣг'ве владе чинъ.
 Съ Богомъ дакле иди, старо лето,
 У простора безграничный кругъ,
 Забораву предаемъ те ето,
 Тимъ намъ плати савъ трплѣня дугъ!

(Сандукъ изчезне, съ десне стране появи се Геній на коли, у десной руци рогъ изобилія, у левой ружичный венчикъ држећи, а у колевки стоєћи; на овой стои прозрачанъ надписъ 1848. а подъ нбомъ »Добро дошло«.)

Управитель.

Какво опетъ то є появленъ,
 У колевки што'но стои там?
 Истолкуй ми нѣгово значенъ,
 Коє знати любопитливъ самъ.

Богиня.

Ново лето са знацима среће,
 Коє роди одъ времена Богъ.
 Нѣга краси честитаня цвеће,
 Оно Србма носи среће рогъ.

(Друга завеса диже се. Види се Храмъ славе осветленъ. Око храма стоє 9 муза у грчкомъ оделу. Предъ храмомъ се налази жертвеникъ еданъ съ прозрачнимъ надписомъ: Слогомъ и жертвомъ!)

Гледай тамо шта оно обриче,
Србскогъ рода како слава с'я;
Музе красе славе храмъ и диче,
Срб њй брани моћна Аустрія. (Србія.)

(Изъ храма чує се хоръ съ пратњомъ музике.)

Боже прими за тай даръ,
Наши срца чистый жаръ:
Уздрж' стално среће ходъ,
Моли Ти се србскій родъ!
Благослови Царевъ (Княжевъ) домъ,
Недай да га бие громъ.
Фердинандъ (Михаилъ) є отаць благъ,
Па и Србма свагда драгъ.

Управитель.

Добро дошло, ново лето, свима добро дошло!
Съ „добро дошло“ поздрављамъ те, весело
намъ прошло!

Многа срца усрећило, безъ суза и беде!
Добромъ делу споменъ дало, да му Срби следе!
За уметность доносило сунца зракъ и росу.
Да на славу србско име служи и поносу!

Єдноме дипломату на ново лето.

(Рондо.)

Неверство твоє брани судъ,
 Па іоштъ ти крстомъ краси грудь,
 До когъ те ласкательство заръ довело.
 Садъ желишь степенъ, съ когъ бы могао смѣло,
 На роду твоємъ искалит' ѣудъ.
 И тебе покреть диже, србско дело,
 Но лукавъ духъ и плитко твоє чело,
 За народъ ніє, знай, еръ куне свудъ
 Неверство твоє.

Притворство твоє незна Србство цело,
 Но само я и много србско село;
 Па зато прими благословъ за трудъ,
 Што старо станѣ нѣим' се єсть завело:
 У пакао съ тобомъ, врагъ ти жег'о тело,
 Неверство твоє!

Борба станова за првенствомъ.

Земьоделацъ.

Мени даде землю іошъ у раю
 Штедрый Творацъ, да іой по свемъ краю,
 Овогъ света съ трудомъ, зноємъ, плугомъ,
 Произваѣамъ рану себ' и другомъ.
 Сами цари честь ми съ тиме деле,
 Што се съ плугомъ понекадъ веселе;
 Ёрбо знаю на што круна, слава,
 Кадъ одъ глади издише имъ глава?
 Земьодел'ца число єсть найвеѣе,
 Државама є оно изворъ среѣе,
 Кое свима дає дугоденство;
 Зато мислимъ мое єсть првенство.

Занатлія.

Шта ѣе мени сведочанство древно,
 Кадъ ме вредность моя брани ревно.
 Земьоделче! Плугъ є мое дело,
 Ты ме ранишь, я т' одевамъ тело!
 Заманъ жито — чиме бы га жиѣо!
 А безъ мене чиме бы га млео?
 Земьоделство неповратно вене,
 Где ме слабо владоци цене;

Єрбо с' онда множе пресне струке,
 Кадъ ій мое преобразе руке,
 Делателность моя гони леньство ;
 Па садъ знадемъ чіе є првенство !

Трговацъ.

Производе прве дає ныва,
 Добро знадемъ да то тако бива ;
 Али нека башъ се преобразе,
 Текъ ій крећу трговине стазе.
 Я самъ онай међу вам' у среди,
 Крозь когъ ваша роба болъ вреди,
 Я самъ само изворъ благостаня,
 Средство мира, средство ратованя,
 Свакой земли основъ величества,
 Тврдый столпу државногъ суштества,
 Зато мислимъ смело за блаженство,
 Коє творимъ мое є првенство.

Свештеникъ.

Путь є триявь овога живота,
 Несреће є, туге пунъ и пота,
 Заманъ дело — благословъ кадъ фали !
 Тай да буде, земный ! Богъ хвали,
 Моли му се топло, онъ ће бранит'
 Своє верне, раномъ неба ранит' ;

Шта є земный безъ небесногъ леба?
 Изгублѣный на когъ пакао вреба!
 Я у иже Бож'є вежемъ, решимъ,
 Благосмыамъ, стада пасемъ, тѣшимъ;
 Званія є светога Свештенство,
 Ніє а дакле цѣгово првенство?

Войникъ.

Славнѣгъ одъ мене мужа нема,
 Кадъ у миру леньомъ светъ недрема
 Тадъ се боримъ отечество штитимъ,
 Горду главу съ ливоромъ си китимъ;
 А у миру равно лаву стражимъ,
 Меће бравимъ, грозне враге плашимъ,
 Я самъ стабло, коє царє раѣа,
 И изъ кога племиѣство изхаѣа,
 У Войнику само ваѣће лако,
 Правителство спасеніє свако;
 Я несумнимъ да ће за племєнство
 Такве службе, моє быт' првенство.

Паметъ као Судіа.

Свако станима свою хану,
 Има свою добродѣтель красну,
 Свакъ у свомє достоинству све,
 На некъ другомъ праву цену дав.

Гордость лепо ни єдномъ нестой,
 Па некъ зато заслуге неброи.
 Држава є єдномъ стаблу равна,
 Где є свако стапъ грана славна,
 Плодъ є само — ко насъ руководи,
 Къ савршенства цѣљи как' се броди —
Станъ ученый — зато бива ємство —
Умна сила дає му првенство!

Србинъ Србству.

Некъ се шири србска слава,
 У дальине овогъ света;
 Србскій Геній іошъ неспава,
 Србско име іошъ намъ цвета.

Дунавъ, Сава, Тимокъ, Дрина,
 Окружа и Балканъ гора,
 Отечество србскогъ сина,
 За когъ свиће славе зора.
 Сръ неслога што изгуби,
 Слога опетъ стече нова.
 Ви'шъ кадъ Марсовъ рогъ затруби,
 Как' се лиши Србъ окова,
 И как' нови Обилићи
 Изъ колибе основати,
 Показую съ Неманићи,
 Да су вредни царовати.

Зато некъ се србска слава,
 Шири у дальине света,
 Србскій Геній іошъ неспава,
 Србско име іошъ намъ цвета.

На Душана взоръ кадъ вратимъ
 И Косовско полъ бойно,

Токъ времена сузамъ пратимъ,
 Што породи зло безбройно.
 Умъ и тело веѣхъ беяше,
 Подломъ игу подвржено :
 Полумесець гордый сяше,
 Са олгара торжественно :
 Али добрый ербскій Геній,
 Бы на страни ербскомъ роду,
 На му даде божественый
 У тавъ, храбрость пакъ слободу.

Зато некъ се ербска слава,
 Шири у дальние света :
 Ербскій Геній юшь неснава,
 Ербско име юшь намъ цвета.

У книжевиномъ полю листа,
 Посеяно разпо цвеће,
 Коє никадъ докъ га чиста,
 Любавъ роси, венутъ неће,
 Кадъ веѣхъ ербскій Царна въ китъ
 Ранѣхъ, Доситей и Лукіянь,
 Србъ заръ неће никадъ быти,
 Римляиниу, Грку раваниъ ?
 Та веѣхъ Музамъ храмъ се дже,
 Кога штите Меценати,
 Та веѣхъ младежь цвѣтъ мирше,
 Кои не знаия плоде дати.

Зато некъ се србска слава,
 Шири у дальине света;
 Србскій Геній іошъ неспава,
 Србско име іошъ намъ цвета.

Свакій Србинъ некъ Хорвата,
 И остале одъ Славена,
 Као свога цени брата,
 Єдномъ майкомъ порођена.

Свакомъ буди име своє,
 Али обште по матери.
 Свакъ некъ своимъ гласомъ поє;
 Простране су къ слави двери.

Свакъ некъ игра у свомъ колу,
 У животу и књижеству.
 Свакъ некъ сврши свою роду,
 Србъ ће свою у торжеству.

Некъ се шири србска слава,
 У дальине овогъ света;
 Србскій Геній іошъ неспава,
 Србско име іошъ намъ цвета!

Югославенима.

Свему свету свану данъ,
Само Срблѣ нѣжи санъ.

— — — — —

Подигнимо къ небу взоръ,
На светила сыйный дворъ,
Наша помошь горе стои,
Нит' векове робства брои,
Онай народъ слогомъ якъ,
Кой просвете люби зракъ.

Просвета є само мошь,
Коя руши пакао, ношь.
Она диже храмъ сдѣ славе,
Храмъ слободе, слоге праве,
Она крепи само миръ,
Величава славскій пиръ.

Єданъ єзикъ, єданъ гласъ
Разсеяне веже насъ;
Єдна любовъ некъ насъ сложи,
Єдно писмо некъ умножи
Читателя малый брой,
Да се рои мислій крой.

Спасенія треба югъ
 И деланя вышій кругъ.
 Предъ очима целою єдну:
 Избавимо раю бедну —
 Избавимо єзыкъ нашъ —
 Па се зови како знашъ.

Сложмо дакле савъ нашъ трудъ,
 Потомства насъ чека судъ.
 Ко намъ такву слогу квари,
 Душманинъ є обштой ствари:
 Тай издає србскій родъ,
 Тогъ ће казнит' плавый сводъ!

Србскій Геній двоглавоиъ орлу.

Робски стени србскій родъ.

Єзуита то є плодъ.

А двоглавоиъ орла тежня,

Сатрти га свег' до глежня:

Да нестои смѣло Србъ,

Да нетражи србскій грбъ.

Лукаво му узе светъ,

Да недигне ума летъ;

Єрбо само умна сила

Народе є узвысила,

Разагнала глыву ноѣ,

Дала нѣима светлостъ, моѣ.

Косово ме посла садъ,

Да подигнемъ Србства падъ;

Веѣъ слободно Србинъ дише

И єзикомъ своимъ пише:

У моіой є руци мачъ,

Орле, редомъ иде плачъ!

Тупа ти є камца, клюнъ,

У очима имашъ клюнъ,

Копрцашъ се одъ удара,

Па іоштъ недашъ права стара,

Али Србинъ нїє слепъ,

Разсеѣ' ѣе ти слави, репъ.

Покретъ у мирно доба.

Духъ народа мудро ћути,
 Те промиче течай свой,
 Што ће бити, онъ то слуги,
 Честь и слава, миръ ил' бой.

Нема чести безъ срамоте,
 Крозъ ню светли иста честь.
 Кадъ пробіе духъ дивоте,
 Изчезава свака лестъ.

Закопана тражи права,
 И задану царску речъ,
 Да с' обнови роду глава,
 Манифестомъ рече Бечъ.

Миръ и слога нека трае,
 Кадъ душмана сатрешъ рогъ,
 Боємъ право текъ постае,
 А победу дат' ће Богъ.

У Бечу ¹²/₂₄ Септ. 1858.

Судба рода.

Дакле ќе намъ судбомъ рода
 Управљати случай слепъ?
 Заръ корманошъ србскогъ брода,
 Да намъ буде коньскій репъ?
 Робова ќе свагда югъ,
 Докъ надъ њиме влада тугъ.

Докле ќе намъ идеали
 Завртати мозакъ здравъ?
 Положимо конацъ хвали,
 Те послуймо ка'но мравъ.
 Обште благо иште радъ,
 А не празны речій складъ.

Докле ќемо у просвети,
 Напредъ иѡи ка'но спужъ?
 Да кадъ ли ќе къ ѡѡной мети,
 Предводит' насъ великъ мужъ?
 Крцани су данасъ мачъ,
 Освоили на нашъ плачъ.

Свакъ на свое место иди,
 Како кои има даръ,
 А ко суди равно Миди,

Незаслужи да е царъ.
 Определ'мо свакомъ станъ,
 Да царуе кой е званъ.

Единство е нужда прека,
 Да се сложе вере три ;
 Судба рода треба лека,
 Ты, о Боже, надъ ньомъ бди.
 Ты единый средства знашь,
 Усрещити народъ нашъ.

Очекиванѣ *)

Громъ ѣ ватра — шта се зби?
 Савъ у робству народъ спи!
 Пуцай громе у крвника,
 Што с' угаси рода дика;
 Ватро спали вражкій домъ,
 Дай слободу роду момъ.

Столѣтія подлый игъ
 И крвничкій свакій мигъ,
 Мирно сноси народъ силанъ,
 У средствама изобиланъ,
 Па іоштъ нема спаса свогъ,
 Нит' огньиште, храмъ и стогъ.

Где є свакой беди край?
 Где слобода, миръ и рай?
 У Турчину тога нема,
 Явно право наше дрема,
 Свуда одпоръ, зависть, жучь,
 Угашава србску лучь.

*) Види брой 48. Световида одъ г. 1857.

Некъ намъ прене єдномъ умъ,
 Некъ се сложи Штураць, Хумъ.

— — — — —
 — — — — —

То єдино жели Србъ,
 Кой нетражи туїй грбъ,
 Онъ за свое радо гине,
 Да га мину помрчине,
 Да настави славопой:
 Великъ ли си — Царе мой!

У Бечу ¹⁰/₂₂ Априла 1857.

Подлостъ века.

Све што мене окружава —
 То подлошћу дише!
 Нит' љубавникъ љуби поѡ,
 У стихови више!

Благородство подражава
 Турчину, Мађару,
 А за Србство нема ватре,
 Већ немарностъ стару.

Калуђери — Адвокати —
 Лицемери стари,
 И Судіѡ — ако плати —
 Познате су ствари.

Трговина са проценти,
 Безъ разлике гули,
 Размеће се съ кривимъ благомъ,
 А ученогъ хули.

Отацъ кћери садъ продаѡ,
 За готове новце.
 Па зато ѡй заръ удаѡ,
 Само за трговце.

Мужъ и жена верность храни,
 Докъ їй новацъ дражи,
 А у беди и несрећи —
 Разводъ брака тражи.

Пріятелъ неспоминѣмъ,
 Дволичнога вида —
 Паралаже подкупљиве —
 Безъ икаквогъ стида.

Искренности нигде нема,
 Вере ни поштена,
 Превара є на све стране,
 Характеръ се меня.

Пороци су завладали —
 Зна то апатека;
 А я мотримъ изъ самоће
 На подлости века.

Степени храбрости.

Храбаръ свакъ є онай духъ,
 Кадъ топови страшно ричу
 А воици с' и немичу,
 Кадъ се боякъ на смръть бїє,
 Кадъ се крвца рекомъ лїє,
 Постояно држи свакъ,
 Да победє сїне зракъ.

Юштъ храбриі тай є духъ,
 Кой победи крвопію,
 Обратно му скучи шїю;
 Кой изъ врага ползу вучє,
 Господара свогъ до ючє,
 А данасъ му бывшїй робъ,
 Кує ланаць, копа гробъ.

Найхрабриі тай є духъ,
 Постоянствомъ и вештиномъ,
 Кой докаже словомъ, чиномъ,
 Да народность србску брани,
 Одпоръ дає свакой врани,
 Коя себе орломъ мни,
 Бирократи — то сте вы.

У Бечу $\frac{3}{15}$ Марта 1853.

Погледъ на садашньость.

Раздоръ, мрзость, распра свуда,
 Срблѣ цела на три поле;
 Многій ти є Србинъ Юда,
 Те обара брата доле.
 Већъ и митра света ніє,
 Хоће брата да убіє.

Другъ подкапа другу яму,
 Досађує съ лажи Князу;
 Просветитель любви таму,
 Удворица ласке стазу.
 Себичность є законъ првый,
 Збогъ нѣ братъ се съ братомъ крви.

Благородно умно полѣ,
 Где с' истине луча тражи,
 Заузеше саме золѣ,
 Єрь ій слава новца дражи,
 А скромнима на путъ стаю,
 Да се сами зарь блистаю.

Србско име, србска вера,
 Честь, слобода — празна слама,

За узоромъ тимъ ко смера,
 Дочекуе мазду срама,
 Загонетка ова треба,
 Решенія самогъ съ неба.

Неки люди башъ су сретни,
 Те у свакомъ добру живу,
 А Пѣсници умолетни
 Траже руку милостиву,
 Да їй рани одъ зла брани
 Ко голуба међ' гаврани.

Ой! суровый пра'а сине,
 Дай умекшай єдномъ груди,
 Буди *човекъ*, мужъ истине,
 Благъ и кротакъ, право суди,
 Ил' с' у питомъ народъ сливай,
 О Душану и неснивай.

Ко виспрену тражи мету,
 Съ крайцаромъ є постиг' неће;
 Богъ прописа законъ свету,
 Да с' на коцку животъ меће,
 И приносе већи дари,
 Да с' обнове србски цари.

Кукавица само кука,
 Оплакуе судбу свою,

Срблѣ крепи србска рука,
 И управля къ милопою;
 Где є любовь, миръ и слога,
 Изчезава семе злога.

Сложимо се дакле, Срби,
 И дижимо што є наше,
 Нетражимо гроздъ на врби,
 Не трпимо рода Паше;
 Къ обштой цели свакій теци,
 И оснуймо царство деци.

У Бечу $\frac{1}{13}$ Нов. 1859.

Србска чезня.

Знашъ ли где ѣ земля красна,
 Где но Вила песму слаже,
 Где слободе звезда ясна,
 Луче сипа, где се траже,
 Славе венци за свой родъ?
 Ахъ тамо! тамо!
 Могъ живота радъ бы само,
 Ядрити бродъ.

Знашъ ли, где 'но кестенъ роди,
 Где су србски Муза двори,
 Где се вечно плаве своди,
 Где се Србу србски збори,
 Где се спрема златанъ векъ?
 Ахъ тамо, тамо!
 Могу чезњи наћи само
 Волшебанъ лекъ.

Знашъ ли, где но Дрина, Сава,
 Дунавъ, Тимокъ река тече,
 Где с' Балкана выси глава,
 Где слободе песме єче,
 Где є србскій влад'о царъ?
 Ахъ тамо! тамо!
 Єднако ме вуче само
 Любави жаръ.

Милошевъ разстанакъ.

Вукосава.

Кудъ ће Милошъ кадъ се спрема тайно,
 Кадъ на себе меће руво сайно,
 Ево штита — ту е копљъ — мачъ.
 Конь у двору већъ подъ седломъ врштити —
 Горка слутня незнамъ што ме тишти —
 Проливайте очи горкій плачъ!

Милошъ.

Драга жено сузе твоє стежи,
 Моє срдце на Косово тежи,
 Да покосимъ тамо турскій станъ.
 Отечеству пропасть съ поля зія,
 А изнутра издаица змія,
 Види ће е данасъ Видовъ данъ.

Вукоава.

Кадъ е тако слѣдуй гласу чести,
 Но башъ и я нећу само прести,
 Него идемъ съ тобомъ у тай ратъ.
 Отечества спасеніе вели,
 Да и жена опасности дели,
 Да се скрѣа душманину вратъ.

Милошъ.

Драга жено ты ми чувай дворе,
 Вратићу се къ нѣма я до зоре,
 А за жену нѣ рать и бой.
 Слушай, труба ено већъ где труби,
 Съ Богомъ жено надежду негуби,
 Зоромъ быт' ѣе Милошъ опеть твой!

Караѣорѣ по растанку са Србіомъ г 1813.

Земльо красна! земльо мила!
 Зибко красне будущности!
 Опеть поста што си была,
 Предметъ турске свирѣпости,
 Твой се Геній робски вѣ,
 Ахъ каквый ми боль грудь ріе!

Усамлѣнъ ти Вођа рода,
 Сузнимъ окомъ Србство гледи,
 Чека само е' плавогъ свода,
 Да ти дође копаць беди;
 Оплакуе развалине,
 Бывше ербске величине.

Мисли где су златни дани, —
 Србскогъ грба землѣ красне, —
 Где су краљи увенчани, —
 Србске славе звезде ясне.
 Ево где їй срамъ садъ мрачи:
 Па го трпе србски мачи!

О преблагій творче света,
 Кои животъ даде праху,
 Ты продужи моя лета,
 Ди обачењ у твоѣмъ страху,
 Срећно пређемъ преко Савѣ,
 Где ми Турци децу даве.

Подай онда отче светый,
 Моћ и волю твоимъ вернимъ,
 Турској сили преотети,
 Србску земљу ђорђемъ Чернимъ,
 И да врати своѣмъ роду,
 Самосталностъ, редъ, слободу!

Србскомъ Генію.

(Газела.)

Моѣнъ душе! Ты излечи, мога срца болъ!
 Или баремъ ты олакнай, мога срца болъ!
 Сузно око кадъ погледи, садъ што чини Србъ,
 Онда бесни као пакленъ, мога срца болъ!
 Јоштъ насъ слогу заръ неучи, што учини Вукъ,
 Кой слободу рода смакну? О могъ срца болъ!
 Своєлюб'е, гордость, зависть, заръ да выси рогъ?
 Да с' обнови нешчастіе, и могъ срца болъ!
 Текъ што слога, храбрость збацъ, турскій подлый игъ,
 Уставъ дође као мелемъ, за могъ срца болъ!
 Ал' и за њимъ колебаѣ, кое роди страсть,
 Кое зледи земли ранне, и могъ срца болъ!
 Добрый Геній! бди и сада, мой избави родъ!
 Па ће бити вечног' лека, за могъ срца болъ!

Путь къ слободи.

(Газела.)

„Der Weg zur Freiheit geht durch Blut!“
Washington.

Болно жали за слободомъ окованый робъ.
 У Лаплати, шеферь сади, насъ да слади,
 Съ крвознойнимъ труда плодомъ окованый робъ.
 Уловльный славуи быва, окованый робъ.
 Людско уво, есте глуво, око суво,
 Кадъ у песни тугу лива, окованый робъ.
 Многий народъ мож' се звати, окованый робъ.
 Нит' се брине, да му сине, светъ истине,
 Рай слободѣ самъ да врати, окованый робъ.
 Ко е таквый? Некъ се срами окованый робъ!
 Нема л' моћи, къ себи доћи, славно проћи,
 Да нечами све у тами, окованый робъ!

Преображенный Србинъ.

Я самъ Славе славный синь,
 Име ми е Србъ,
 Првый ми е сада чинъ,
 Србскій стеѣи грбъ,
 И подъ грбомъ землѣ све,
 Кое душманъ ногомъ тре,
 Вели правый србскій синь,
 Правый србскій синь!

Одъ славе ми оста даръ,
 Пушка, топъ и мачъ.
 За слободомъ чувства жаръ,
 И за правдомъ плачъ.
 Зато Србинъ води рать,
 Докъ нескрѣа врагу вратъ,
 Вели правый србскій синь,
 Правый србскій синь.

Маѣаръ множи народъ свой,
 Немаѣъ свою власть.
 Србу оста само бой,
 За слободе часть.
 А кадъ буде едномъ миръ,
 Славъ ѣе славитъ славскій пиръ,
 Вели смелый србскій синь,
 Правый србскій синь!

В о й в о ђ а н к а .

Появи се Войвођанка,
 Млада, красна, танка.
 Међъ сестрама славенскимъ,
 Место заузима.
 Отацъ ѱой е Србинъ быо,
 Име поновіо.
 И одео ризомъ света,
 Румениломъ цвета.
 Име нѣно тавно,
 С'я на небу славно,
 Громъ га топа гласи,
 Да се неугаси.

На земљи е Войвођанка,
 Нова садъ игранка.
 И невеста кою хтеде,
 Мацаръ да одведе.
 Миразу ѱой пара нема,
 Бачка, пола Срема.
 Плодоносный Бапате равный,
 Одъ старина славный,
 Съ тимъ ѣ мене мати,
 За Войводу дати;
 А онъ Войводину,
 Новомъ Немањину!

У књижеству Войвођанка,
 Ђете саморанка.
 Безъ подпоре и безъ неге,
 Поредъ разне стеге;
 Хоће л' ербскомъ роду моћи,
 Быти одъ помоћи?
 Осветлити стазу славе,
 Новости, забаве?
 Лети дакле листе,
 Пунъ намере чисте;
 Буде л' предбройника.
 Бы ћешъ ербска дика!

Нѣгово Величество : народъ.

Срећный роде! ты на глави,
 Съ величествомъ круну носишь,
 Я се дивимъ твоіой слави,
 Самъ се ранишь нити просишь.
 Ласкаю ти са сви страна,
 И лече те одъ злы ранна.
 Родолюбци сви те любе,
 Копля ломе сви за тебе,
 Песници ти врлостъ трубе.
 А судіе — свакъ са себе:
 Живота є законъ првый,
 Гули народъ све до крви!

Благородство шта намъ вреди,
 Кодъ безделны свои дела,
 У престолномъ граду седи,
 Задужує своя села,
 Претерує сваку меру,
 Юшъ издає єзыкъ, веру.

Што се држишъ юшъ на свету,
 Самъ припиши твоіой снаги,
 А што писи юшъ у цвету,
 Дат' ќе и то творацъ благій,
 Време диже све народе,
 И просвете сина плоче.

И Римляни сидни б'яху,
 Великога царства творци,
 Съ целимъ светомъ ратоваху,
 А данасъ су ключоборци,
 Народима само цвета,
 Слава, єзыкъ и просвета.

Небриите се дакле люди,
 Шта ќе съ родомъ нашимъ быти,
 Самъ онъ треба да се труди,
 Савршенство задобыти,
 Добро срце, радъ и воля,
 Па ќе многа минут' боля!

Старомъ лету 1857.

Ид' одатле ты крезубо лето,
Што зададе превелике яде;
Ето и ты стрмоглаво паде
У вечности синѣ море свето.

Тебе куну многи фабриканти,
Земљодельци — збогъ ѣвтине ране,
Новинари — збогъ старинске мане,
Што имъ грозе србски интриганти.

А найвише куну те трговци,
Што порази лажнога идола,
Ком' се кланя чета њина хола,
Неста душе, несташе имъ новци.

Јошъ те куне сва босанска рая,
Што се нису наде испуниле,
Слага Муіо язично копиле,
Па садъ рая злопати одъ змая.

Камо Срб'ма животъ повластица?
Камо роду слога и просвета?
Зашт' невлада ѣзикъ, зашт' не цвета?
Камо целостъ одъ србски частица?

Ид' одатле лажно лето,
Ты неварай србскій светъ,
Кадъ в Србинъ ѣдномъ цвет'о,
Новъ му треба дати цветъ.

Бегунацъ у Фрушкой Горя.

(Балада.)

Заднѣ „остай съ Богомъ,
Сунце земли рече,
Кадъ са хитромъ ногомъ,
Робству Видъ утече.

Бегаюћегъ прате,
Клетве одъ стражара,
Немож' да га свате,
Пушке Граничара.

Прати нѣга киша,
Муња громъ и ветаръ, —
Неда рука выша,
Да га стигне четаръ.

Овогъ натрагъ води,
Нечаяна бура,
Оногъ сласть къ слободи,
Къ Фрушкой Гори тура.

Ту у едномъ долу,
Монастиръ угледи.
„Ту ћу,“ вели, „болу
Наћи край, и беда.“

Па кадъ приспе къ мети,
Тада лупаюћи,
Моли отацъ светый,
Да га пусти ући.

Овай съ драгомъ вольомъ,
Отвара му врата,
Понудомъ све больомъ,
Гости бедногъ брата.

Одредивши ложе,
Оду после спа'ти;
Видъ пакъ оштри ноже,
Заръ ће нешто клати?

Гои црне мисли,
Грабљивость га мами,
Докле неизчисли,
Дванайсту у тами.

Сада Игумана,
Злотворъ нађе брже,
Па га изъ средъ сана,
Съ овимъ речма трже:

„Сакривено злато,
Дай ил' крвь ћу лити.“
Отацъ вели на то:
„Чекай садъ ће бити.“

Па онъ разбойнику,
 Благо свое каже,
 Али праведнику,
 Благій Богъ помаже.

Чуй — шта грми тамо —
 Шта ли севну саде?
 Ништа ништа, само —
 Злотворъ мртавъ паде.

Миланъ и Милка.

Сутоњ лакій тио,
 Дану блескъ е свио,
 Море гаси већ сунчаний жаръ;
 Онда преко воде,
 Миланъ съ бродомъ оде,
 Къ Пагу, кам' га вуче любви чаръ.

Лађа къ нѣной мети,
 Волне режућ' лети,
 Зефиръ пири гонителну моћь,
 Међу тимъ и Феба,
 Са звездама съ неба,
 Разсветљава ближућу се ноћь.

Миланъ бродехъ' пева,
 Весело к'о шева,
 Нежногласна песма дира сводъ.
 Ал' му скоро неда,
 Више певат' беда,
 Коя грози упропастит' бродъ.

Зефиръ лакокрылый,
 Клону бурной сили,
 Црний облакъ крие плавыи домъ,
 Киша рекомъ лие —
 Таласъ у бродъ бие, —
 Ху как' риче пуцаюћий громъ!

Миланъ да се спасе,
 Ядри крозь таласе,
 Већъ е близу приштаништа штитъ;
 Ал' садъ преокрену
 Ветаръ, па о стену
 Разби лаћу. Миланъ преста быт'.

Съ прибрежја Пага,
 Миланова драга,
 Красне *Милке* свудъ га тражи взоръ;
 Нѣму за даръ глед'те,
 Миртовъ венацъ плете,
 Представя си любве сладостворъ.

Садъ при муня свећи,
 Скрушенъ бродъ спазећи,
 Позна Милка коме спада онъ,
 И подъ крикомъ бола,
 Клеше садъ Еола,
 Крозъ когъ другомъ куцну смрти звор

„Проливайте саде,
 „Очи срца яде,
 Пустьъ е за ме жизни цветый векъ.“
 „Знамъ јошъ“ вели „што ћу,
 Венчати се хоћу,
 Нагломъ болу треба наглый лекъ.“

Тако говораше,
 Съ венцемъ махъ си даше,
 Онда сврши *леукадскій* скокъ. —
 Затимъ счезну грозный,
 Облакъ громоносный,
 Да с' укаже звезда вечный токъ.

Ал' ты звезда зраци,
 (То сведоче знаци)
 Ликъ укажу *Милановъ* узъ край.
 Онъ се пливаюћи.
 Башъ кадъ бродъ ће пући,
 Живъ избави као крозъ каквый бай!

Иде къ знаномъ месту,
Тражити невесту,
Горка судбо, шта му око зри!
Нѣг'ва любезница,
Као заручница,
У обят'ю морекомъ мртва спи!

О да посмотреня!
Нема поражена!
Каква жалость ріє садъ му грудь!
Лети тамо амо,
Уздѣшући само.
Већ ње близу до тогъ быти лудъ!

Воздухъ у висини,
Море у дубльини,
Све стихіє, светителъ све.
У помоћ њи зове:
„Жизни силе нове,
Оной дайте, за комъ Миланъ мре!“

Одзивъ као на ругу,
Одекує тугу,
Заманъ иште немогоћну стварь.
Но онъ ништа манѣ,
Има јошъ уфанѣ,
Да ње съ Милкомъ быти брачный парѣ.

Па с' „опрости Боже,
 Другачъ быт' неможе!“
 Паде къ Милки нѣ любеѣи робъ. —
 Волна танкогласну,
 Ёкне песму ясну,
 Па на векѣ склопи с' надъ нѣимъ гробъ.

ПРОСЯКЪ И НѢГОВО ПСЕТО.

(По Адалберту Хамисо.)

Три талира да за псепо платимъ!
 Грувай стрелю у ме да с' ненатимъ!
 Шга ли мисле градека та господа?
 Пашто глоба ова новогъ рода?

Я као чозекъ старъ и увекъ болаиъ,
 Съ грошомъ на данъ быо б' задоволяиъ;
 Шовца немаиъ ни ти коре леба,
 Веиъ ме мори вужда и потреба.

Кадъ самъ болаиъ оспромашио:
 Ко в онда за мене марю?
 Каиа стояхъ самъ на селомъ свету;
 Ко ми вераиъ другъ бы на суерету?

У жалости ко ме миловаше?
 Кадъ озебо, ко ме тадъ греяше?
 Ко овако трпи глади муке,
 Са утѣхомъ мирно и безъ буке?

За насъ двоѣ коначъ иде ближе,
 И сето драго даиъ разстанка стиже;
 И тебе в старость савладала:
 Да т' удавимъ то ти буди хвала!

То ти хвала буди и награда!
 И човеку не болъ сада,
 До ђавола! ратов'о самъ много,
 Но целатомъ никадъ быг' немого.

Ту е петля -- ту е утопиште --
 Ето воде -- када нужда иште,
 Оди сето негледай у мене,
 Садъ бе проѣи докле око трене.

Проеякъ хтеде сето да удави,
 А оно га лиже изъ любви;
 Тада просякъ петлю патрагъ трже,
 На себи око врата врже.

Виновнике за тймъ клетн стаде,
 И кушеѣи самъ у реку паде.
 Река шумне и мало с' узмути,
 Избистри се и надъ ѣвмъ ухути.

Премда псето прискочи у помоћь,
 И возаре лажь буди обножь,
 Премда ове одвуче до места;
 Нађенъ просякъ вежь живити преста:
 Трупъ погребу вођу у тишини,
 Савъ му спроводъ само псето чини,
 Узъ гробъ легне и тужно урличё,
 Где га нађу после да с' немиче.

Г р о б ъ в р у ж а :

(По Виктору Хнго)

Гробъ рече къ руйной ружи,
 Кадъ роса съ тобомъ с' дружи,
 Шта ради съ њьомъ Аморовъ цветъ?
 Цветъ пыта на то гроба:
 Шта радишь ты одъ роба,
 Кадъ ѡму стегнешъ земный летъ?

Тадъ ружа одговара:
 Изъ росе мирисъ ствара,
 Одъ амбре, чимъ мирисе гай:

А гробъ: изъ мога крила,
 А шилѡмъ ружо мила,
 Пречистогъ анђела у рай!

Єдина любавь.

(Народна песма Лужицки Срба.)

За чєскимъ в горама,
Єданъ чистый студенаць.
Хо, хей!
Єданъ чистый студенаць.

Ту се мила девойка,
Красна, бєла румена.
Хо, хей!
Красна, бєла румена.

Ире нег' што се умила,
Дође тужный навештай,
Хо, хей!
Заручникъ їѡй умрео.

Њѡга у грѡбъ носеше,
Многи люди пратише.
Хо, хей!
Многи люди пратише.

Сви су горко плакали,
Њѡг'ва драга найвише,
Хо, хей!
Њѡг'ва драга найвише.

Бути не плач' девойко,
 Юшъ є у свету драги дост',
 Хо, хей!
 Юшъ є у свету драги дост'.

Ак' є у свету драги дост',
 Таквый ніє нієданъ,
 Хо, хей!

Као мой милій покойникъ!

Єданъ чанакъ имасмо,
 Оба изъ нѣгъ єдосмо.
 Хо, хей!

Оба изъ нѣгъ єдосмо!

Єдну жлицу имасмо,
 Съ нѣомъ по реду єдосмо.
 Хо, хей!

Съ нѣомъ по реду єдосмо.

Єданъ прстенъ имасмо.
 Нѣга редомъ носисмо.
 Хо, хей!

Нѣга редомъ носисмо.

Єдну ябуку 'масмо,
 Редомъ ню загризасмо.
 Хо, хей!

Редомъ ню загризасмо!

Є д н а л о п а.

(Анафора)

Виће л' игда виткій кринь?
 Виткій есте нѣзинь стась!
 Виће л' игда углѣнь црнь?
 Црня есте нѣна влась!
 Виће л' игда ютра жарь?
 Жарчій есте образь нѣнь!
 Виће л' игда белый снегь?
 Белый есть нѣнь тела створь!
 Виће л' игда нѣжань взорь?
 Нѣжній есте погледь нѣнь!
 Виће л' игда сунца зракь?
 Зрачній есть нѣнь ока парь!
 Лепшу дакле байна сила,
 Мое мечте небы стекла,
 Кадъ ми уста неб' одрекла,
 Праву любовь таква Мила!

На женско око.

Око женско! ты си небо где Милине стоє,
 Месець! кои намъ каже пуну, свою любве
 стран.'

Сунце! когъ зраци любавь племепиту гоє,
 Звезда! по чемъ желъ лети чунъ у любве станъ.
 Изворъ! изъ когъ чародѣйный сузный бисеръ пада,
 Воздухъ! у комъ ярость сева као метеоръ.
 Ватра! коя преумилно грее срца млада,
 Башта! где' по мечту люля мирисавый флоръ.
 Украсъ жена! толмачъ грудій! чудостворъ
 естества!

Одѣкъ срца! прозоръ грудій! прстенъ за савъ
 светъ!

Дай кадъ райска радость еси целогъ човечества,
 Взоромъ бодри Стихотворце стићи Хафис' летъ.

М е с е ц ъ М а й .

(Тріолетъ.)

Одъ свы месецій као цветъ,
 На полю часа стои Май.
 Онъ самъ развієнь носи бай,
 Одъ свы месецій као цветъ.
 Некъ знаде дакле цео светъ,
 Ша Тріолета каже край:
 Одъ свы месецій као цветъ,
 На полю часа стои Май!

Т р і о л е т ъ .

(Тріолетъ.)

Да мало има свою сласть,
 То Тріолета каже строй.
 По трећой врсти само пой:
 Да мало има свою сласть.
 Надъ осамъ врста имамъ власть,
 Почетакъ єсть и конаць мой:
 Да мало има свою сласть,
 То тріолета каже строй!

На красоту.

(Мадригаль.)

У разкошномъ стида жару,
 Любоко цвета ружа красна,
 Бисер-роса медосластна,
 Узвышава ню у чару.
 Ал' олуя када дође,
 Неумитно листъ іой дробн.
 На іой мирисъ съ видомъ роби;
 Оста триѣ — цена прође.
 И красота тако трає
 Єданъ часакъ, само сяє:
 Добро срце безъ издає!

К а н ц і о н ъ.

Кринь и ружу — Цветиць даръ
 Миловидный, любимъ нежно,
 Любимъ деве лице снежно,
 Кадъ га краси ружинъ жаръ.
 Медну сладость дели пчели,
 Цветна ружа, цветный кринь;
 Али невинъ ньювь чинь,
 Само пчели радость дели.
 Зато нека руже жаръ,
 Само краси лице снежно,
 Моіой деви, бракъ ће нежно,
 Съ ньоме дати слаѣій даръ!

Вера, надежда и любовъ.

(Терцина.)

У бежно време земнога живота,
Божество само естъ уплело насъ,
Да тимъ се разликуе мужъ одъ скота.

У вери озива се свести гласъ,
И понятіе творца овогъ света,
Когъ слави земля, слави звезда красъ.

У надежди намъ боля срећа цвета,
Кадъ строге судбе осетимо часть,
И с' уздисанѣмъ преводимо лета.

Но што животу дае райску сласть,
И садашньость са ружицама краси:
То чисте *любве* само твори власть.

Милине ове удесно сагласи,
И по нѣм' мери цену сваке твари:
Са чистомъ *веромъ* найпре себе спаси,
А *надежду* некъ сладе *любве* жари.

Риторнели.

1.

Пребелый крину!
 О благо деви невиннога духа,
 Твомъ лицу равномъ, благо сръбскомъ сину

2.

Ружицо дражестна!
 Красота твоя мами руку къ браню,
 Но убодъ трна каже ты си лестна!

3.

Любоцветъ милый!
 За верну любовъ награда си живим,
 А мртвимъ пакъ невинни кои су были.

4.

Листнатый шимширу!
 Некъ цвеће проче роллу свою дичи,
 Ко свате кити, лепшу игра въ міру.

5.

Звончићу белый! *)
 Кадъ северъ ладный снегъ и ледъ допесе,
 О ко те онда видити нежели!

6.

Иванско цвеће!
 У венце лети заръ да Сръбъ вась віє,
 Но кратки есу дани земне среће.

*) Galanthus nivalis, gemeines Schneeglöckchen, Висябаба.

7.

Кайсія цвѣти!
 У богатоме блеску ките гране;
 Но хоће л' воѣа понось вашъ донети?

8.

Любицо красна!
 Теб' слабо тражи свакъ у гайскомъ куту,
 Срѣ цена права смерна есть, не ясна.

9.

О витка палма!
 Као символъ мира служишь после битке,
 Но Србству не, срѣ юшь га гнѣчи чалма.

10.

Пелиме бледый!
 По бои видимъ немашъ добре ѣуди,
 Срѣ горкость твоя собственъ видѣ нештеди,

11.

Лаврове гране!
 За храбре Србе венце већъ сте дали,
 Садъ Меценатма дайте — изабране!

12.

Кипреса стебло!
 Одъ мене бежи веселогъ живота!
 Близиномъ твојомъ срце бы ми зебло.

Моѣ любви.

(Сонетъ.)

О света ватро падша съ благогъ неба,
 За кою самый Ювищъ трескъ меняше,
 И за изпразнит' твои сластей чаше,
 На землю сиѣе, Леду да увреба.

Кадъ твоіой моѣи сама ладна Феба,
 Утекла нѣ, веѣъ кадъ ноѣу сяше,
 Къ Ендиміону летъ свой управляше,
 Заръ срце зѣмны твердо быти треба?

Победоносанъ естъ са стреломъ Аморгъ,
 И свакъ одъ нѣга згоѣенъ мора быти;
 Но Химень само любви нектаръ дели.

Онъ задовольству, среѣи, быва изворъ,
 У бурпой жизни, срце крепи штити,
 И къ човечности води—къ леной цели.

Войвођанки Потисанки:

(Сонетъ.)

Видіо самъ чарне очи, твоє,
И у ньима и жногъ чувства жарє,
Видіо самъ и духа ти даре,
На си вредна, да ти Муза поє.

Кадъ природа иште право своє;
Желіо бы да ме съ тобомъ спарє,
Ал' препоне светый савезъ кварє,
На є касно єдно быт' обоє.

Кратки єсу могъ живота дані,
На и ньима завладаше страсти,
Нит' се мудро покорити даю.

Ты певный цвєтѹ изабраный!
Войвођанко, што ми недашь пасти?
Цветай тихо ў Потискомъ краю!

Войвођанке помодарке.

Помодарке Войвођанке;
 Грађанке, селянке.
 Садъ по моди плету косе,
 Свиљу само носе.
 Траже виклеръ, траже шалъ,
 Свиленъ шеширъ, свиленъ валъ.
 За супруга себи бира,
 Една офицера.
 А трговца, ал' богата,
 Друга ради злата.
 Любави е светый жаръ,
 Кодъ њи данасъ редба стваръ.
 За майстора, вели, шећу,
 Чекаш болю сребру,
 Друга, вели, кодъ хиљада,
 Быт' њу свагда млада.
 Треба маже образъ свой —
 Любавника мѡжи брой.
 Балъ е сада женска школа,
 Гди се игра ролла.
 Туђе игре мѡра знати,
 Незна прести, трати,
 Њити прочиј куќињи радъ,
 То е, веле, мода садъ!

Коя есте простогъ рода,
 За ту піе мода.
 Балъ неучи какъ се кува,
 Кућа тече, чува.
 За ту піе асамбле,
 Кодъ нѣзине сукнѣ две!

Коя повца много има,
 Та е пуна дима.
 Пратиоце та решета;
 А кадъ прођу лета,
 И оскверни младу грудъ —
 Некъ в узме ко в лудъ.

Садъ се люди редко жене,
 Брѣ су деве ленѣ.
 Садъ се тражи умъ, доброта,
 Любовъ, не красота.
 Садъ се тражи разумъ, стидъ,
 Као најлепшиј лица видъ.

ЛЮБВЕ ЧЕЗНЈА.

(Капцона.)

По дневномъ блеску следи густа тама,
 Међ' звездамъ месецъ сја,
 У лакій санъ онъ траве свуда зиба,
 Тишина влада наоколо сама,
 У моимъ грудма тја,
 Моћъ неспокойства тадъ се тайно гиба,
 А немиръ и чезнуће грудъ ми шiba.
 У њима нема оне рай-тишине,
 Безъ к'е срећа гине,
 Докъ непостигну племените страсти,
 У обятїи кою мислимъ, пасти.

О кадъ ми душа на ню погледъ баци,
 На крилма узхићена,
 Као муња къ нѡйзи чисте желъ лете!
 Ту издаю ме жарке любве зраци,
 И райскогъ изумлѣня,
 Као заступници любве — речи свете.
 Сирото срце! О да судбе клете!
 У духу виђамъ анђео-дете холо;
 Я писамъ нѣнъ Аноло:
 Срѣ ладнимъ взоромъ мери ме са стране,
 Да уздишући примамъ смртне ранне.

Одъ надежде се свећа за ме гаси,
 Армиду србску стећи.
 У свое уточиште духъ се враћа,
 Где у самоћи бисеръ образъ кваси,
 Што мора нѣ с' одрећи, —
 Што рай у пакленъ болъ се преобраћа, —
 Тадъ лире с' рука хваћа.
 У нъой бо тражи помоћъ своіой беди,
 Узъ гласе песму реди.
 Изъ песме кроткозвучна туга звои.
 У којой жаркій уздицај ромони :

О ты одъ сунца лепша и месеца!
 Ты Краљице красоте!
 Ты суштество одъ светосяйногъ вида!
 Когъ почитуе духъ мой као светца,
 Низпошљи взоръ доброте,
 На твога Певца пуногъ жарка стида,
 Да на нѣм' над'у зида.
 Да ѣ' оно стићи што му уста тае, —
 Што слевъ на знаѣ дае. —
 У грудма смаит' силне любве муку,
 А то кадъ съ срцемъ даиъ му твою руку!

Д е с е т н а.

Любавь кажу есте сладка,
 Да е сладка сви то виде;
 Ал' е нѣна стаза гладка,
 Лако клизне, нѣомъ ко иде!

Василіе Живковићъ:

Мила весно сиђи доле,
 И у мою грудь се смести!
 Мила песмо — любви вести —
 Ты разблажи мое болѣ,
 На до деве иди доле,
 Коя моимъ срцемъ влада.
 И збогъ кое много страда:
 Любви искру у нѣой збуди.
 Любавь есте весна грудій,
 Любавь кажу есте сладка:

Да е сладка любавь каже,
 И сведочи залюблѣный:
 У нѣой лежи рай згублѣный,
 И милине што ме драже;
 Зато мое груди траже,
 Їошъ на земли райску весну,
 Жарку любавь вѣрѣ небесну!
 Любавь само животъ слади,
 То песници виде млади,
 Да е сладка сви то виде.

Примите ме о небеса,
 Вы у ваша крила чиста!
 Любве ми се светъ неблиста,
 Кою любимъ, та се стреса,
 Кадъ я плачемъ она плеса,
 Ньой в шала моя туга,
 И юшъ жару момъ се руга.
 Любавъ раѣа разне плоде,
 Разни пути къ ньойзи воде.
 Ал' в нѣга стаза гладка.

Къ ньойзи воде разни пути.
 Цветне стазе, стазе стрмне;
 Тихо ветриѣа када дрмне,
 Може путникъ се расути.
 Нѣга дальный путь нелюти,
 Надежда га любко диже,
 На га за часъ спушта ниже,
 Полакъ збилѣа, полакъ шале,
 Опаст'и су стази дале,
 Лако клизне, ньомъ бо иде!

Несуѣтници.

(Газела)

Где си мила изабрана? Можешъ ли ме оставити?
 Ак' и ниси мени дана — я те нећу оставити!
 Изгублѣный любви рай, оставя ми сильный бай —
 Уздисае пуне туге: можешъ ли ме оставити?
 Нека ечи гласъ одъ руге — я те нећу оставити!
 Веранъ бива любви робъ, докъ га непокріе гробъ.
 Онъ до гроба верно виче: можешъ ли ме оставити?
 А надъ нѣме духъ му кличе — я те нећу оставити!
 Вратите се мили дни, прве любви златни снѣ.
 Узмите ми уздисанѣ: можешъ ли ме оставити?
 Учте драгу кликованѣ: Я те нећу оставити!
 У той речи лежи лекъ, кой ми неће кратит' векъ.

Песникъ тайно прославлѣной.

(Газела)

Желишь оногъ знати, кои ти слави ликъ?
 Узрокъ што му крати, свой ти казатъ ликъ?
 Узрокъ моя драга — самъ му незнамъ трага:
 Доста грудь ми пати, твой видевши ликъ!
 Поредъ твога дома очаренъ сирома,
 Твой се Песникъ клати — твой да гледи ликъ!
 Стрепи вреба стои, неће л' очи твои,
 Погледъ ономъ дати, кои ти слави ликъ.
 Тадъ одъ свое иде, несмотренъ Армиде,
 Да у песни свати, дома нѣзинъ ликъ.
 Песме онда меће, свога срца цвеће,
 Гди ты идешъ спати, да му саняшъ ликъ,
 Пытай твоє груди, по нѣимъ онда суди,
 Ак' ми любовъ цвати, знаћешъ певца ликъ.

Превареный любовникъ.

(Газета)

У живота пустомъ полю никнуше ми любви гай.
 Онда поче осеѣати любви радость, любви рай.
 Желанія лажимъ крил'ма летіо самъ къ гаю радъ,
 Као зэфиръ кадъ га мами жаркотоплый любкій Май.
 Ал' самъ брзо трпит' мор'о превареня горку моѣ.
 Србо оно што є было, мога срца сильный бай.
 Што є гая владичица—црнооке миловидъ.
 Лакоумно направляше моіой любви вечанъ край.
 Опоена ласкательствомъ, — празны речій празанъ
 шумъ —

Изабра си другога сада, мисли болый да є тай.
 Скромна збия када види постојане любви жаръ,
 Честно мисли, то ты нехте, садъ Ехидно дакле
 знай:

Утехе ти имама више нег' ты среѣе, веруй то,
 Србо знадемъ да те сада Тифонъ любви варльивъ
 змай!

Побеђена мудростъ.

Ахъ проклети за ме обичаи,
Што се цени сада само злато;
Тай е срећанъ кой у нѣму сѣи,
Комъ е оно изобилно дато.

Имамъ драгу на земноме кругу,
Лепотицу богатога стая.
Нећу злата нећу деѣу другу,
Ню едину любимъ безъ уфая.

Моя мати, моя учителька,
Бяше само несрећа и беда;
Мудростъ ми е сада мучителька,
Кадъ се любавъ драге стићи неда.

Дође богатъ одведе ми драгу —
Я сиромѣ лиромъ садъ се тешимъ;
Крозъ плачъ певамъ, крозъ плачъ губимъ снагу,
И венући само къ смрти спешимъ.

Све.

(Газела.)

Подъ своіомъ владомъ држи човекъ све.
 Ёстество пружа нѣму даре све.
 Ал' шта є твоє, реци реци земный?
 Ты с' роди --- умре; коме оста све?
 У роду живи живъ не быт' и народъ,
 За нѣга жертвуй — све и све и све.
 Текъ добра душа твори добра дела,
 А добро име, то є твоє све.
 И списатель некъ твори добра дела,
 Книжество множи, да имамо све.
 Вы читатели штите што є добро,
 И множ'те знанѣ — благо ваше све.
 Крозь знанѣ само вели Андросъ знамо,
 За оногъ кои єсть у свему све.

Разно жолѣ.

Шта ће нама кнѣиге,
 Да насъ море бриге,
 За насъ есу новци,
 Говоре трговци.
 Ко новаца нема,
 Тому среѣа дрема,
 Равнодушно гледи,
 Свакій га у беди;
 Зато некъ,
 Злата звекъ,
 Свакъ сабира за свой векъ.

*

Земльоделаць жели,
 Само лебаць белый,
 И румена вина,
 Одъ више година,
 Да му нѣива роди,
 Стока се наплоди,
 Ко за стомакъ хае,
 Никадъ се некае;
 Зато свакъ —
 Слабъ ил' якъ —
 Некъ се брине за стомакъ.

Мени дайте шалу,
 Миръ и кућу малу,
 У нъой деву дичну,
 Анђелчету сличну,
 На часть онда новци, —
 Вама вы трговци,
 Стока и амбари,
 Вама вы ратари, —
 Зато садъ,
 Тко в младъ,
 Нека тражи любви сладъ.

Младићи на балови.

Србски младићи кадъ су на балу,
 Девойке драже, заводе шалу,
 Ласкаю свима, око нъи с' вию;
 Намеру праву речима крию.

Еданъ о любви учено гата,
 Само да дође до нъногъ злата:
 Постане л' господъ такова драга —
 Види одъ любви нема ни трага.

Другій се ближи забаве ради,
Разговоръ съ речма празнима слади:
Како се време меня и мути,
Незна да дева досадомъ люти.

Трећій се хвали дубокимъ знанѣмъ,
Немачки кнѣига многимъ читанѣмъ.
Како се дева любви по моди. —
Како се мома отмицомъ води.

Ѓданъ се деви допасти хлепи,
Рачіомъ шетнѣомъ докъ неочепи,
Напредъ ходећу девайку другу,
Одцепи скуте, себи на ругу.

Другій кодъ деве свомъ сапернику,
Побія цену, побія дику,
Бояма црнимъ дела му ружи,
Само да самъ се съ девоиъ томъ дружи.

Трећій се хвали съ отчинимъ благомъ,
Милость да нађе само предъ драгомъ,
Желю за златомъ кадъ іой узбуди,
После є явно различно куди.

Таквы младиѣа, ватрены, тупы,
Себичны, скверны, управо глупы,
Доста є было, быт' же и быва,
Као што ій несма ова одкрива.

Добре песме.

Добре песме злата вреде,
 Читателъи знаю то.
 Ал' ево ти тежке беде,
 Гди заспало Песничтво,
 Нема арфе Шишатовца,
 Да потресе векъ одъ повца.
 Са патегомъ садъ се пева,
 И за песму бира цветъ;
 А читатель богие зева,
 Кадъ певиди ума летъ,
 Повзїя садъ в проза, —
 А за лаворъ — мари коза!
 Успехъ тражишь одъ те песме,
 Негодушъи пѣзень ескъ:
 Юшь в добра — кадъ се несме,
 Учинити смелый скокъ.
 Омировогъ златногъ века,
 Неповрати козя дрека.
 Што су србске песме постне,
 Не в тому Песникъ бривъ.
 Коль судбине заръ жалостне,
 Юшь да буде вес'о, живъ?
 Агаряна сатри владу,
 На вешъ чути Србїяду.

У Бечу 18 (30) Януара 1857.

Женитба по моди.

Онъ. Разширенимъ рукамъ стоимъ,
Да ва твою паднемъ грудь.
Свакъ тренутакъ ока броимъ,
Шта не реши твой ми судъ.

Она. Айд' одатле, айде бено,
Тебе вара любви санъ,
За којомъ си досадъ вен'о.
Та некъ иде у твой станъ!

Онъ. Ты си прва любовь моя,
Неодбійай овай пламъ,
Я познѣмъ свойства твоя,
Себе самогъ за нѣи дамъ.

Она. Та промечай нѣ лака,
Я захтевамъ много звай,
Чвсту любовь, средства свака,
Да с' одржи любви рай.

Онъ. За тебе ѣу у дно мора,
Да извадимъ бисеръ драгъ,
Радъ ми злато дати мора,
Само преѣи ты мой прагъ.

Она. Шта љу тужна овогъ века,
 Кадъ младиће троши ратъ.
 Другога ми нема лека,
 Нег' подъ ярамъ склонит' вратъ.

Онъ. Болъ ярамъ носит' брачный,
 И множити деце брой.
 Нег' венути за гробъ мрачный,
 За туђина бити бой.

*

Кодъ Швейдера сала стои.
 Ту се витла едаиъ паръ.
 Тай по нужди олтаръ спои.
 Промислѣность, любви жаръ.

У Бечу 1860.

Утѣкшій ужигакъ.

Дево твой ме строгій взоръ,
 Натрагъ тура силно;
 Твогъ ме тела красный створъ,
 Дражи пакъ умилно.

Дево немой дете быт',
 Нисамъ ни я дете.
 Може л' срце око крит',
 Нуно любви свете?

Зачо и я -- пророкъ младъ,
 Знамъ твогъ ока езикъ,
 Него самномъ айд' у л дъ,
 Тамо где у брезикъ.

Трава ложу преправля,
 Лепшу нег' одъ перя,
 Боякъ бит' ъу тамо я,
 Юнакъ одъ Ноцера.

Слушаюћи позивъ тай,
 (О да строге деве!)
 Рекше: „Идемъ тражит' рай,
 Изгублѣнъ одъ Еве!“

Текъ што дођо у тай станъ,
 О ал' я се препу.
 Цело баше само санъ,
 Я садъ грѣшмъ стену.

Обсада Стихотворца.

Я имадо данасъ найжалостнии данъ!
Одведе ме случай у войничкїй станъ.

Кодъ войника влада строгїй редъ и судъ.
У очима видимъ стрель за мою грудь.

Обсадно є станъ — судбу напредъ знамъ.
Шестъ войника на ме, я измеђъ ньи самъ!

Окупише мене єси л' онай ты,
Што решеташъ деве? Изелите пси!

Шта заръ свака дева маже образъ свой,
Као ты што мажешъ са отровомъ твой?

Заръ кодъ сваке бива любавника скупъ?
Ты што песме правишь, признай да си глупъ:

Паметанъ є само — кои уживатъ зна,
Види — ћути — ради, то є мудрость сва.

Заръ є свакой деви єзикъ оштаръ мачъ?
Свакой за превару када хоће плачь?

Знай да свака чува девоячку честь;
Нит' є дражи ласка, предобья лестъ.

Него за те твоє грешне речи знай:
Нашъ законикъ не да теби опроштай.

На колена падай — кратакъ судъ є нашъ!
Садъ же те покрити — овай густый шашъ!

Яо мати моя, шта самъ ту я кривъ?
Зашто самъ на свету; зашто іоште живъ?

Яо — куку леле — стрепимъ — већъ самъ бледъ!
Тко же победити тай войника редъ!

Шестъ на мене єдногъ — витке као боръ!
Дай да са юришемъ тай разтерамаъ сборъ.

Скупимъ силе мое — буди са мномаъ Богъ!
Дивне те юнаке разби до єдногъ.

Ухвати га пуста — беше єдаръ, младъ;
Кои ми понайвише задаваше ядъ.

Войникъ тай имаше девоячкїй стидъ,
Као сви войници — девоячкїй видъ!

*

Я имадо данасъ найрадостнїй данъ!
Али све то беше само варљивъ санъ!

Надристихотворцу.

(Рецептъ.)

Одъ ямба узми стопа шесть,
 И еданъ трохей, анапестъ,
 За басъ некъ молось служи,
 Два три дактила сдружи,
 И кои пиррихъ,
 Да ти ціюче стихъ.
 То смешай све,
 У сне,
 По наручби, —
 Лій,
 Запршене Оде,
 Чезнувше већъ изъ моде,
 Ил' песме другогъ строя,
 Роме као ова моя,
 У звезде што є низко — куй,
 А што високо стои — псуй.
 Предъ свакимъ робски пузи,
 Ал' добре новце музи.
 За надристихотворца слава,
 Єсть увенута трава. —

Световидова Даворія.

(Пева се по старој песни: дай новце)

Ала ти ме празна кеса,
 Натерує невесело,
 Световиду дат' опело.
 Али знате когъ њу беса,
 Кадъ се натрагъ већъ неможе.
 А никуда изъ зле коже.

Зато мислимъ по слепачки,
 Да заиђемъ међу браћу,
 И замолимъ већу плаћу,
 Макаръ было и немачки:
 Кауфенсъ гуте Свантевитенъ!
 Требамъ новце за Пепитенъ!

И Камару на самару,
 Коя ногомъ новце твори,
 Докъ се мушко главомъ бори
 Да заслужи кою пару!
 Елизіумъ много иште,
 А дугови іошъ ме тиште!

Железнице гле већъ вуку,
 Неброєне предбройнике,
 Изъ Србіє, Босне, Лике.

Али јао мени куку,
 Стижу писма безъ новаца,
 И поруке трговаца.

Зато молимъ Митровчане,
 За хиляду предплатника,
 Ком' на срцу лежи дика,
 Некъ с' угледа на ньи цане!
 Молимъ ти се Темишвару,
 Ты баръ знадешъ патню стару!

Опалбный Новый Саде,
 Ты ми подай само двеста,
 А остала србска места,
 Некъ дарую две хиляде,
 Тако могу прокопсати,
 И народу више дати!

Везанъ духъ.

Чуй как' се слави свиркомъ Аполъ! Твой
божественый образъ,
Обнови Шилеровъ данъ, сретноме роду у
честь.

Сва се Германія дигла на пиръ, лугъ пес-
момъ се ори,
Генію приноси жрецъ данакъ и похвале
сплетъ.

Природа створила духъ, великъ умъ просипа
садъ светлость,
Коя испунява светъ снагомъ, бистриномъ
савъ родъ.

Ремеци позор'я, песама сласть грудь илене
му земну,
Богов'ма раванъ є мни, безсмртникъ праши-
не синъ.

Слава томъ роду, кои геніе зле одгони а
добре,
Множи и присвая, тай срећно постизава
цель.

Камо на Пинду Србскоме мужъ, вештъ Пес-
никъ и творацъ.
Камо Философа скупъ, природе зналаца
сборъ?

Безкрайность, просторъ и вечность, да х'
 зна Србъ, узносно пѣти,
 Светова итлений плесъ сагласно свести у
 кругъ?

Тама ахъ! судба е рода, нѣнъ игъ іоштъ
 полеть му веже,

Босна очаява іошъ, Косова проклинѣ данъ.
 Собственъ ми крилатый духъ веже узъ, Бечъ
 Призренъ текъ ніе,

Орли Душанови заръ полеть бы дали му чаръ.
 Светиньи рода бы штить быо умъ, врагъ
 правду бы дао,

Силанъ и слободанъ свакъ народъ е про-
 свећенъ текъ,

Буктиньо съ неба! на тму Србства пошлы
 зору и луче,

Бога да позна и свой позивъ и просвете
 моъ.

У Бечу 29. Окт. 1859. на
 данъ Шилеровогъ рођеня.

Спокоянъ животъ.

Кодъ мене нужде нема,
 Нит' когодъ трпи гладъ,
 На руци мое драге,
 Изчезава ми ядъ,
 Веселъ умногъ рода,
 Са ползомъ спобнъ радъ,
 Тишина, миръ и слога,
 Садъ животъ красе младъ.

У грудима ми тиня,
 За Србство чистый жаръ,
 Бадава злобна киня,
 Нанети мисли кваръ,
 На земљи правда влада,
 Надъ Царомъ юште Царъ,
 А после смрти управъ
 Некъ Србство реши стваръ.

За Србство славно пасти,
 Славенству то є честь,
 Но опетъ дай одъ части,
 За одпоръ сили лестъ,
 Бадава душманъ гняви,
 У родолюбу свестъ.
 И путь му пречи къ слави,
 Крозъ законъ лошъ и жест'.

Кодъ мене нужде нема,
 Кодъ мене влада рай,
 Спокойство душе небы,
 За светскій дао сѣй,
 Ой лиро покой труби,
 Разноси мелемъ, бай,
 И пріятелъ снажи,
 Уцвилѣнъ сръбскій край.

У Бечу 10. Януара 1860.

Записъ єдномъ Словаку.

Жертвуй силе твоєму роду,
 Ако желишь да процвета,
 Па са Србма тражи згону,
 Да се робства лиши клета.

Девойчица.

Девойчице питома ружице,
 Ты неквири твоє бело лице,
 Руменакъ ти буди стидъ,
 А белило невинъ видъ,
 Добродѣтель некъ те штити,
 Па ћешъ увекъ срећна быти.

Светъ.

Све се меня на земноме свету,
 Па и човекъ превртливо суди,
 Данасъ мударъ а већъ сутра блуди,
 Нит' истине постизава мету.

Ко душевно човечество грли,
 И молитвомъ умекшава груди,
 Благимъ срцемъ избегава ћуди,
 Тай є юнакъ, тай є човекъ врлий!

Изворъ песмица.

Ой песмице небесне звездице!
 Одкудъ вама сила изобила?
 Ил' сте виле у гори сестрице,
 Ил' анђели съ неба богомила?
 Сила дође као муња и прође,
 Са висине ума и разума:
 Песма оста, мртва голокоста!

О С В Е Т Л Ђ Н И С Т И Х О В И.

за

Царевъ дочекъ.

За свогъ Цара Србинъ мре,
 Жертвовати готовъ све;
 Верно любви Цара онъ,
 Верно брани Нѣговъ тронъ.

*

Србинъ слави Цара свога,
 Францъ Јосифа Аустрійскога,
 И Войводу Великога:
 Живио намъ светлый Царъ,
 Свудъ нашао любви жаръ!

*

Добро дошао светлый Царе,
 Међу верне Граничаре!
 За Тебе смо били бой,
 Утврдили престоль Твой!
 Много лета быо живъ,
 Здравъ и весео, милостивъ!

н а д п и с и.

Наше књиге много важе,
 Бирташъ Сима тако каже:
 Кадъ иј метнешъ на кантаръ,
 Онда вреде грошићъ паръ.

*

И мени су брата милый,
 Списатели дужни были,
 Докъ издаше дела збырь:
 Садъ завіямъ у нѣи сиръ.

*

Матица є мртво тело,
 Гуче Вуче самоуче:
 Што неизда съ іотомъ дело,
 Да се деца слоги уче?

Букваръ велишь роду треба.
 Да га мине єдномъ тама;
 За децу є само кеба,
 За юнаке мачъ и драма.

*

Ай ты србска зміо —
 Плови Савомъ тіо —
 Мотри око моє,
 На уєде твоє.
 Доѣи ѣе (Дошла є) кресача,
 Одъ лестника яча.

*

Овде лежи Песникъ младъ,
 Когъ покрива вечный ладъ.
 Тело му є земля прла,
 Ал' духа му дела врла,
 Обилазе србскій светъ,
 Ст тогъ безсмрт'я прійма сплетъ.

Р о д о л ю б у.

Родолюбъ ти є име? радуи се роде єрь къ делу,
 Вели на позивъ твой онъ: „Прости ми до другій

К л е в е т н и к у .

Кадъ ќе ти престати укоръ и едъ? Честногъ ру-
жишъ бадава.

Казни ќе истине лучъ, стидомъ ти лажљиву речъ.

У т о п л њ н и к у .

Пенеџу дайте ми сласть! вода ми задае смртъ
и ужасъ,

Право: еръ река му садъ, пјаномъ зададе смртъ!

Ж и т а р у .

Важанъ за мене естъ тай, жита кой има у глави,
Плѣва е вѣжество сво, жито текъ претеже умъ.

И с п р а в а с в е т а .

Покваренъ одвешъ е светъ, како да лечимо садъ
цело?

Себе некъ поправи свакъ, поправлѣнъ бы ќе и
светъ!

Н а н а ш е н а д п и с е .

Надписе читаюћ' ахъ! мора ме грозница спопасти,
Нема сатире у нѣим', фали досетљива со.

Блуди у форми писаць, треба да шестомѣръ почне;
А пентаметерскій падъ, мислено рѣшава цѣлъ.

Утѣха Стихотворца.

(Газела.)

Младо момче лири ваби строге школе песмовидѣ,
Савршене песме да су, непризнае нѣговъ стилѣ.
Онѣ мисляше да ће Србство, ценит' знати нѣ-
говъ трудѣ;

Есть ал' Србства груди бяху ладне ладне као зидѣ.
Смеле звуке усхиѣеня, коим' пламти нѣг'ва грудѣ,
Съ коимъ рачи Србѣ да свакиѣ, роду буде шпань-
скиѣ Цидѣ,

Нѣжне звуко жарке любве, коим' слави красный
полѣ,

Песми дели и да свакиѣ нађе стазу ко Алцидѣ;
Али ладнимъ само знакомъ, шта јошѣ више, руге
пунѣ,

Виђе песме поздравлѣне песмосмелый Титанидѣ,
Докѣ за просто чело више лавровъ венацѣ сле-
пый умѣ,

Музи веранѣ Стихотворацѣ, презире се као жидѣ:
Но се теши после смрти, може бити бы ће данѣ,
Кадѣ ће Стихотворства знати, ценити се Леонидѣ!

З а г о н е т к е.

1. Загонетка.

Направлѣнъ самъ одъ дрвета,
Те победи полу света.
Анђела ме слави хоръ,
Слави црква, кућа, дворъ.

У моѣ се име рађа,
Јошъ и данасъ мрзость, свађа,
Свакимъ средствомъ води ратъ:
Да омрзне брату братъ.

Знакъ самъ вере, знакъ слободе,
Али редакъ кодъ господе.
На грудима значимъ честь,
А у грудма миримъ свестъ.

Христїянства я самъ дика,
Страхъ и трепетъ за крвника,
Што слобода моя ся;
Садъ погод'те ко самъ я?

2. Логогрифи.

Са б тражишъ заманъ миръ у мени.
 Еръ я самъ само бесногъ мора другъ;
 Но брже ћешъ ме наћи при злой жени,
 Еръ то е само нъойзи свойственъ кругъ.
 Одъ такве свакогъ благій Богъ сахрани,
 Да то нечини, што е съ к гласъ;
 А ком' е тако — съ Богомъ добри дани!
 Еръ съ м га мучи свакій часъ.
 За такву болестъ незна правогъ лека,
 Нїѣданъ земный него самый Богъ;
 Нит' мож' га дати коя апатека,
 Већъ Бож'я съ р примаюћи когъ.

*

Три ћешъ речи чути єдногъ звука,
 У почетку съ писмомъ разногъ струка:
 1. Производъ самъ превелике зиме.
 2. Сладка рана одъ летеће звери.
 3. У нереду полезно самъ име.
 То ми реши Србе, србска кћери.

3. Шарада.

Три слога єсу у имена мога,
 Съ кимъ зову землю свету дично знану,
 Одъ славенскога стабла славну грану,
 И цветаюћу — одъ кадъ влада слога.

Некъ цело тежи напредъ путомъ среће,
 До кое Музе, мачъ и миръ га воде;
 А народъ нашъ ће звати с' противъ моде,
 По целом', чег' самъ прво, второ, треће.

4. Палиндромъ.

Напредъ я самъ людско лице, премда друге боє,
 Натрагъ стои у три смисла означенѣ мое.
 Часъ ме видишь, малу тварку, дѣйствовати силно,
 Кадъ ю съ Турскомъ при пазару имашъ изобилно.
 Часъ ме видишь како гонимъ бродъ ил' плугъ и
 кола.
 Как' у полю радиности важна естъ ми рола.
 Трећий смисао има напредъ и вы србски друзи,
 Безъ чег' нѣ живъ ко ходи, плива, лети, пузи.

5. Анаграммъ.

1. 2. 3. 4. 5. 6.

Шестъ знакова редомъ ето ставлямъ,
 О коима толико ти являмъ:
 Варошь значе сѣйну кодъ Славена,
 Где е многа сила сатрвена.
 Но кадъ вешто изпрекрестишь числа,
 Даемъ речи различнога смисла.

5. 2. 3. 6. 4.

Производъ самъ изъ медене сласти —
Обширніе немогу ти каз'ти.

4. 5. 6. 3.

Помало ме свака кућа треба,
Ако жели умесити леба.

4. 2. 3. 6.

Земљоделцу за орудѣ служи,
А човека кадъ ме нема ружи.

3. 1. 2. 4.

Богатирацъ свакій данъ ме кува,
А сирома за светацъ ме чува.

3. 4. 2. 4.

Ко с' одъ боя жели да избави —
Некъ нестой, нека мене прави!

3. 2. 5. 6.

Чудна птица, што невиди даню —
Философи налики су на ню.

3. 2. 1.

Животиня, коя водомъ плива,
Кадъ се пости, радо се ужива.

3. 2. 4.

Свако дрво и зелена трава,
Докъ е жива, мене притяжава.

4. 2. 3.

Я самъ црна у кавезу птица —
Затворена што самъ певачица. —

2. 4. 6.

Означуємъ єдну сорту мере,
На истоку безъ разлике вере.

2. 3. 6.

Женска зверка но нарави люте —
У оделу бое црножуте.

2. 5. 6.

Хвала Богу я Анаграммъ скова!
Садъ шта значи загонетка ова?

6. Х о м о н и м ъ.

Єданъ путъ самъ црвенъ цветъ,
У зеленой житной нъиви.
Сокъ мой купи турскій светъ,
Ко га піє, кратко живи.
Но у другомъ виду знакъ,
Што добыя или губи,
Съ єднимъ окомъ текъ самъ якъ,
Играчъ свакій мене люби.

Разрешенѣ загонеткѣй:

крсть; бука, кука, мука, рука; медъ, ледъ, редъ; Србія;
Арапъ, пара; Москва; макъ.

Имена г. Предплатителя.

АЗБУКОВИЦА. Г. Вас. С. Протићъ, Парохъ и Наместникъ
Азбуковца. 1 кнѣ.

БЕОГРАДЪ. Г. Иліа Гараманићъ, Предсѣдатель Министерс.
и Министеръ иностранны дѣла 6 кнѣ. г. Ёфремъ Ненадовићъ, пенз.
Советникъ две кнѣ. г. Тенка Стефановићъ, пенз. Советникъ г. Фи-
липъ Христићъ, членъ Савета Княж. Србіе; г. Миливой Іовановићъ,
членъ Савета; г. Ё. Угричићъ членъ Савета г. Матія Матићъ, членъ
великогъ Суда. г. Конст. Бранковићъ, Професоръ и Ректоръ Лицея
Беогр. за себе и свогъ сина Милана, Ученика II. разряда гимназіе
2 кнѣ. г. Иліа Пчеларъ, членъ окр. Суда сада у Неготини. г. Никѣ
Оканъ, 3 кнѣге. Народна библиотека. Госп. Миланъ А. Симићъ,
рачуноиспытатель гл. контроле. Цветко Николићъ, кафеція; Стоянъ
Ђорђевићъ, Поднаредникъ Жандарскій; Миланъ Іовићъ, Миланъ Ми-
ленковићъ, и Тодоръ Алексићъ, Жандари; Т. Димитріевићъ, Ликер-
ція за брата Косту Ђака; Никола Ивановићъ, калфа Симиційскій.
Г. Велиславъ С. Миловановићъ, шварцкиндлеръ, г. Ученици VII.
разряда гимназіе. Коста Рашићъ, и М. Іовановићъ. 1 кнѣ. Ник.
Свилосићъ за сина Ми-хаила. Георгіе Радосавлѣвићъ трг. Иванъ
П. Гердииковъ Бугаринъ, Ученикъ III. разряда гимназіе 1 кнѣ. Лука
Цуца Перовићъ, К. Іовановићъ угостачъ кодъ „рѣавогъ времена.“
Стоянъ Милкићъ, служитель. 38 кнѣ.

БЕЧЪ. Г. Велимиръ Барбарићъ, ц. к. Чиновникъ при най-
вышемъ Суду и заклетый Толмачъ србскогъ езика 1 екс.

БУКУРЕШТЪ. Г. Г. Хаѣи Іовавъ Пеићъ, А. Думбовичано,
Марко Ст. Раіовићъ, Мойсило Ст. Раіовићъ, Вас. г. Живановићъ,
Секр. Княж. србске Агенціе. 5 кнѣ.

ВЕЛИКО ГРАДИШТЕ. Г. Трговци: Иліа Максимовићъ и
Кузманъ М. Грбићъ, трговци г. Ёремія Богдановићъ, марв. трговаць
3 кнѣге.

ВРШАЦЪ. Чест. Г. Парохъ Александеръ Стояновићъ г.
Симеонъ Бакићъ, Учитель Србскій; г. Іосифъ Іорговићъ, Бележникъ
изъ Ябуке. 3 кнѣ.

ИВАНЬИЦА. Г. Благоѣ Филимоновићъ, Учитель Трстеничкій.
1 кнѣ.

КРАГУЄВАЦЪ. Г. Г. Вукъ Продановићъ, Предсѣд. Суда Обштине Грошничке. Сретенъ Прокићъ, Писаръ. Василіе Маточићъ Предсѣд Суда Обшт. Пчеличке, Пауиъ Стефановићъ, членъ. Урошъ Недельковићъ, Пред. Об. Шеньске. Петаръ Ратковићъ, Членъ. Милета Яничіевићъ, Кметъ. Милованъ Марковићъ, Пред. Об. Паязитовачке, Рака Стефановићъ, Членъ. Радое Николићъ, Пред. Об. Лужничке Радванъ Маричићъ, Пред. Об. Десимировачке. Сима Аѣимовићъ, Пред. Об. Ремичке, Петаръ Павловићъ, Членъ. Миленко Павловићъ, Кметъ Об. Милатовца, Аца Илићъ, Пред. Об. Јовановачке. М. Крсмановићъ, чл. Об. Цветоевца, Иванъ Николићъ, бивш. Кметъ Об. Цветовачке. Јованъ Росићъ, Петровачкій. Милое Вельковићъ, Пред. Об. Ботунеске. Ђира Илићъ, Мечковачке. Милутињ Банковићъ, бив. Кметъ Бальковачке. Драгутинъ Тодоровићъ, Кметъ Жировнице. Јованъ Тракићъ, Пред. Об. Брзанске. Миленко Павловићъ, Домуз'-Поточке. Игњатъ Крсмановићъ, Корѣанске. Станисавъ Пејовићъ, Драчке. Димитріе Ягличићъ, Обштинарь. Илія Павловићъ, бивш. Кметъ Комаричке. Никола Петровићъ, Кметъ Ловачке. Милсавъ Марицковићъ, Пред. Об. Багрданске. Никола Вуялиновићъ, Кметъ села Дивостиня. Панта Нектаріевићъ, бив. Кметъ. Јосифъ Веселићъ, Професоръ за себе и сина Ђоку. 2 кнъ. Стеванъ Недокъ, Дръ Медицине и Хирургіе. 3 кнъ. Г. Ђротіе Р. Блашковићъ. Ср. Писаръ и Скуп пренумеранта. 36 кнъ.

КАРЛОВАЦЪ. Послато одъ Г. Николе Давидовића. тргов. и заступника варошкогъ.

Г. Г. Никола Беговићъ, парохъ Карлштатскій Михаилъ Опачићъ, учитель и капеланъ Милосавъ Дражићъ, лекарникъ жупан. Никола Хайдинъ, канцелиста у Вербовскомъ; Антоніе Живоиновићъ, трг. и заступникъ варошки; Шандоръ Јовановићъ, трг. и заступ. варош. Василіе Барако и синови трговци; Алекса Крекъ трговаць, Петаръ Узелаць тргов. Петаръ Станоевићъ трг. Ђорѣие Бекићъ, трг. Александеръ Решковаць, трг. Јосо Кунићъ, трг. Ђоко Поповићъ, и синови трговци Стево Борчићъ, млађій трговаць; Гаіо Перенчевићъ, трг. Драгославъ Драгославаць, опанчарски мештаръ Петаръ Насташићъ, браварски майсторъ; Никола Славни, трговац. помоћникъ Никола Грабляновићъ, тргов. помоћникъ Лука Петровићъ, Нѣгошъ тргов. помоћникъ Урошъ Миличевићъ, трговач. помоћникъ Ђоко Урица, трговач. помоћникъ Јованъ Радичићъ, крољчъ и црквенякъ. 24 кнъ.

ЛОЗНИЦА. Г. Игњатъ Васићъ, Протопресв. Лозн. г. Димитріе Орель Учитель Србскій. 2 кнъ.

ПАНЧЕВО. Г. В. Живковићъ Парохъ Панч. и присѣдатель Конз. за свое пренумеранте. 10 кнъ.

СКАДАРЪ Г. Г. Матія Златичанинъ учитель Марійскій чест. Попъ Никола Поповиѣ, парохъ Враке, за сына Димитрія, Алекса Поповиѣ, толмачъ Царско-Рускогъ Коис. за сынове; Юванъ К. Шоѣвиѣ, (кодабаша) кметъ общества, за сына Антошя, Таса Михайловиѣ, трговацъ за сынове; Риста Михайловиѣ, тровацъ за сынове; Петаръ Пеіовиѣ, Капетанъ, и посланикъ Княза Црногорскогъ збогъ Црно-горски дѣла у Скадру; Глигоріе В. Перовиѣ трговацъ, за сына Алексу Митро Тольиѣ, среброковацъ, за сына Христифора, Павле Петковиѣ, пушкаръ Лука Пиколе изъ Тетова, трговацъ, Ђоре Беровиѣ, (ѣурчя) са себе и браћу свою, Браћа, Гвозденовиѣ, трговци изъ Подгорице, Стеванъ Мреновиѣ землѣделацъ и любитель кнѣга, изъ Враке.

13. кнѣ.

ТУМАНЪ (мон.) Одь Намест. мон. Гедеона. Препод. игуманъ мон. Тумана Г. Гервасіе чест, парохъ Илія Илиѣ, намѣст. и парохъ Кладуров. Алекса Поповиѣ, парохъ Голубачки, Юванъ Николиѣ, парохъ Г. Крушевички, Юванъ Николиѣ, парохъ Голубачки Глиша Прошиѣ, писаръ Среза Голубачкогъ, Станимиръ Л. Обрадовиѣ, арендаторъ за сына Стояна; Юванъ Павловиѣ, калѣа трговачки; Радованъ Радойковиѣ, меан. Ракоборски Савва Видуловиѣ, меан. Ракоборски, Коста Димитріевиѣ, послуж. мон. Тумана, Милошъ Бранковиѣ послужитель у трг. ст. обр.

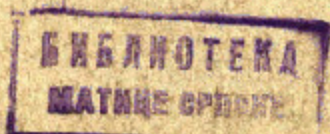
12 кнѣ.

ЦЕТИНЪ. Высокопреподобный Г. Ниѣифоръ Дучиѣ, обдаренъ златнымъ напрснымъ крстомъ одъ Цара Рус. и независнымъ крстомъ Кнеза Црногоре за юначка отличія. Благород. Г. Стефанъ Петрановиѣ, княжескій Аѣутантъ Честн. Г. Филипъ Радичевиѣ, ѣаконъ и учитель.

Г. Г. Ученици Княжескогъ завода. Ш. кл. Савва Клисиѣ, Ш. кл. Михаилъ Радуловиѣ, Милисавъ Томиѣ, Спиридонъ Андриѣ, Вуколай Вулетиѣ, I. класе Василь Ђорѣвиѣ, Гаярилъ Миляновиѣ, Вешовиѣ, Тома Ватиѣ,

10 кнѣ.

ШАМАЦЪ Г. Александеръ Дамьяовиѣ, трговацъ. 3. кнѣ.

ТИПОГРАФСКЕ

погрешке у некимъ екземплярима :

Венци место венце стр. 51.

Стр. 68 у 5 врсти одоздо, читай: трунъ место
кљунъ.

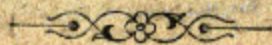
Стр. 70 у првой врсти: докле место дакле.

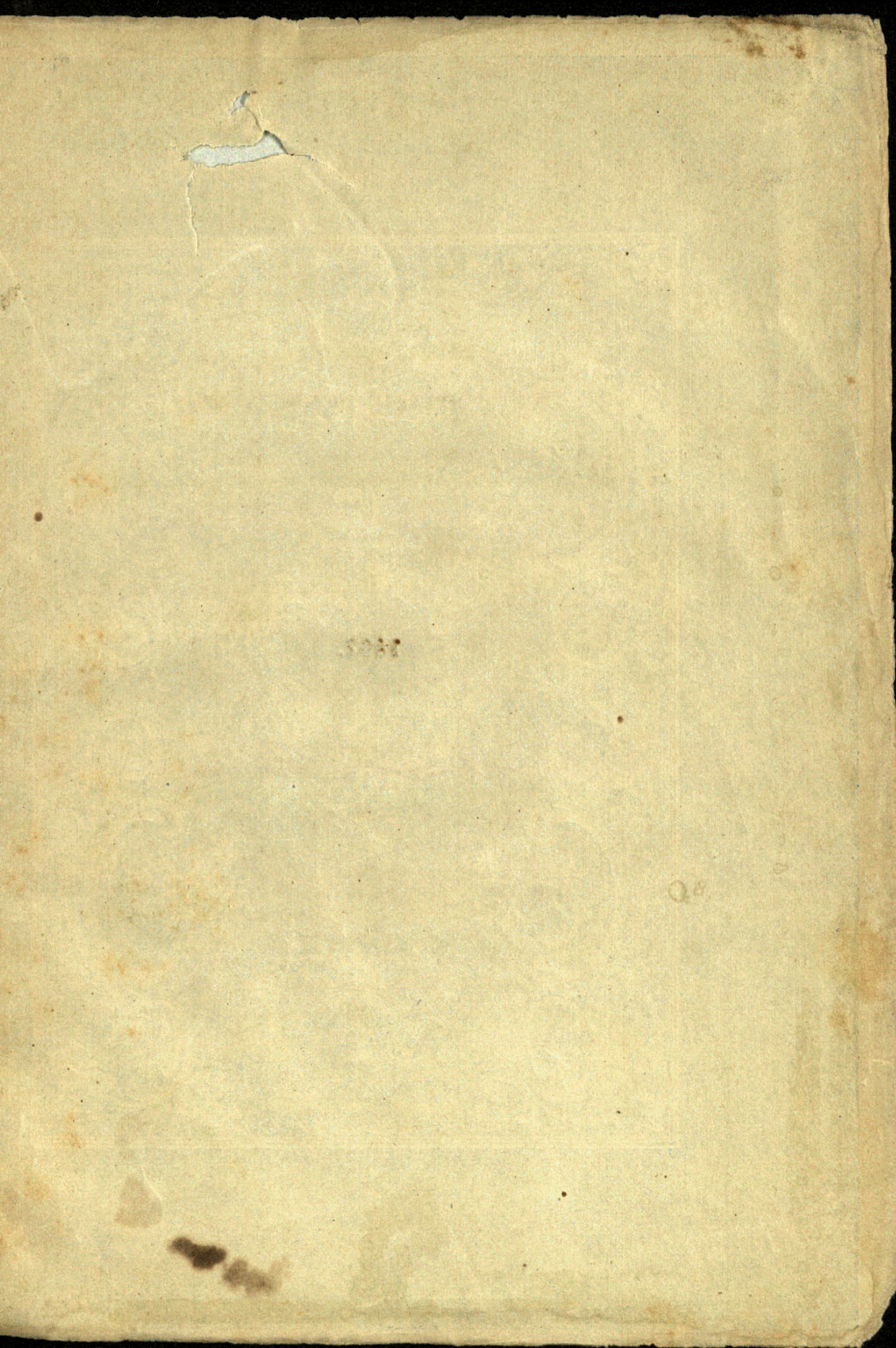
Стр. 108 читай: Близиномъ.

Узнемирени догађајима у Београду прошасте год.
нисмо имали ваљаногъ печатача, те пису неки табаци
најболъ печатани, а садъ е тај недостатакъ одклонѣиъ.

О Б Я В А.

До конца Августа изићи ће друга часть цело-
кулны дела А. Андрића: Приповедке, која ће износити
10—12 печатаны табака съ гармондомъ. Цена іой е 10
гр. за предплатителъ изъ Србіе, а 1 ф. а. вр. за пред-
платителъ изъ Аустріе. Рокъ предплате трае до конца
Юнія 1863 год. — Дѣло се већъ печата о собственомъ
трошку.

БИБЛИОТЕКА МАТИЦЕ СРПСКЕ

Р13СрпI 38/1.1

